

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

12. června 2015 *

„Ochrana spotřebitele — Nařízení (EU) č. 432/2012 — Zdravotní tvrzení při označování potravin —
Žaloba na neplatnost — Nařizovací akt nevyžadující přijetí prováděcích opatření —
Bezprostřední dotčení — Přípustnost — Porušení článků 13 a 28 nařízení (ES) č. 1924/2006 —
Zásada řádné správy — Zákaz diskriminace — Nesprávná hodnotící kritéria — Nařízení
č. 1924/2006 — Námitka protiprávnosti — Právo být vyslechnut — Právní jistota —
Nepřiměřené přechodné období — Seznam pozastavených tvrzení“

Ve věci T-296/12,

The Health Food Manufacturers' Association, se sídlem v East Molesey (Spojené království),

Quest Vitamins Ltd, se sídlem v Birminghamu (Spojené království),

Natures Aid Ltd, se sídlem v Kirkhamu (Spojené království),

Natuur-& gezondheidsProducten Nederland, se sídlem v Ermelu (Nizozemsko),

New Care Supplements B V, se sídlem v Oisterwijk (Nizozemsko),

zastoupené B. Kellym a G. Castlem, solicitors, a P. Bogaertem, advokátem,

žalobkyně,

podporované

FederSalus, se sídlem v Římě (Itálie),

Medestea biotech SpA, se sídlem v Turíně (Itálie),

a

Naturando Srl, se sídlem v Osio Sotto (Itálie),

zastoupenými E. Valentim a D. Letizia, advokáty,

vedlejšími účastníky řízení,

proti

* Jednací jazyk: angličtina

Evropské komisi, zastoupené L. Flynnem a S. Grünheid, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Francouzskou republikou, původně zastoupenou D. Colasem a S. Menezem, poté D. Colasem a S. Ghiandoni, jako zmocněnci,

Evropským parlamentem, zastoupeným J. Rodriguesem a L. Visaggiem, jako zmocněnci,

Radou Evropské unie, zastoupenou I. Šulce a M. Moorem, jako zmocněnci,

a

Evropskou organizací spotřebitelů (BEUC), se sídlem v Bruselu (Belgie), zastoupenou S. Pappasem, advokátem,

vedlejšími účastníky řízení,

jejímž předmětem je návrh na zrušení nařízení Komise (EU) č. 432/2012 ze dne 16. května 2012, kterým se zřizuje seznam schválených zdravotních tvrzení při označování potravin jiných než tvrzení o snížení rizika onemocnění a o vývoji a zdraví dětí (Úř. věst. L 136, s. 1), jakož i údajného rozhodnutí Komise, kterým byl přijat seznam tzv. pozastavených zdravotních tvrzení,

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení M. Kančeva (zpravodajka), vykonávající funkci předsedkyně, C. Wetter a E. Bieliūnas, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Spyropoulos, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 22. října 2014,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- ¹ Žalobkyně, The Health Food Manufacturers' Association, Quest Vitamins Ltd, Natures Aid Ltd, Natuur-& gezondheidsProducten Nederland a New Care Supplements B V, mají sídlo ve Spojeném království a Nizozemsku a působí jednak jako podniky vyrábějící a prodávající potravinové doplňky a dietetické potraviny na evropském trhu, jednak jako profesní sdružení, jež zastupují zájmy podniků provozujících tento druh činnosti. Tyto podniky každodenně uvádějí zdravotní tvrzení na etiketách svých výrobků a v reklamě na tyto výrobky.
- ² V návaznosti na přijetí nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 ze dne 20. prosince 2006 o výživových a zdravotních tvrzeních o potravinách (Úř. věst. L 404, s. 9) předložily žalobkyně zdravotní tvrzení orgánům svých členských států pro účely schvalovacího řízení stanoveného v čl. 13 odst. 1 až 3 tohoto nařízení. Komise Evropských společenství následně obdržela od členských států celkem přibližně 44 000 zdravotních tvrzení podle čl. 13 odst. 2 uvedeného nařízení. Na základě těchto

zdravotních tvrzení Komise vytvořila souhrnný seznam s cílem vyhnout se duplikacím a opakováním, jakož i systém kodifikace zveřejněný na internetu, jež mají podle jejího vyjádření zaručit jednotné zacházení s vnitrostátními seznamy a identifikaci uvedených tvrzení pomocí čísel „ID“.

- 3 Dne 24. července 2008 zaslala Komise Evropskému úřadu pro bezpečnost potravin (EFSA) oficiální žádost o vědecké stanovisko v souladu s čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1924/2006 (dále jen „žádost o vědecké stanovisko“). Při této příležitosti předala Komise EFSA první část souhrnného seznamu. Zbývající části tohoto seznamu byly předány po konzultaci s členskými státy v listopadu a prosinci 2008, a poté prostřednictvím dodatku v březnu 2010, čímž konečný počet zdravotních tvrzení, která měla být zhodnocena, dosáhl 4 637.
- 4 Mezi říjnem 2009 a červencem 2011 provedl EFSA vědecké hodnocení zdravotních tvrzení předložených Komisí.
- 5 Podle čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1924/2006 přijala Komise dne 16. května 2012 nařízení (EU) č. 432/2012, kterým se zřizuje seznam schválených zdravotních tvrzení při označování potravin jiných než tvrzení o snížení rizika onemocnění a o vývoji a zdraví dětí (Úř. věst. L 136, s. 1). V tomto nařízení schválila částečný seznam 222 zdravotních tvrzení, odpovídající 497 položkám zapsaným do souhrnného seznamu, ohledně nichž EFSA dospěl v podstatě k závěru, že na základě předložených údajů byl zjištěn příčinný vztah mezi kategorií potravin, potravinou nebo jednou její složkou a uváděným účinkem (dále jen „seznam schválených tvrzení“). Uvedená tvrzení, jakož i další tvrzení, která byla zamítnuta, byla rovněž zapsána do rejstříku Unie pro výživová a zdravotní tvrzení při označování potravin vytvořeného Komisí v souladu s čl. 20 odst. 2 písm. c) a d) nařízení č. 1924/2006. Kromě toho Komise stanovila, že nařízení č. 432/2012 nabude účinnosti šest měsíců od jeho vstupu v platnost, a sice ode dne 14. prosince 2012, aby se provozovatelé potravinářských podniků mohli přizpůsobit jeho požadavkům, zejména zákazu zdravotních tvrzení stanovenému v čl. 10 odst. 1 nařízení č. 1924/2006, ohledně nichž již EFSA vypracoval hodnocení a k nimž se již vyjádřila Komise.
- 6 Téhož dne identifikovala Komise seznam více než 2 000 tvrzení, jejichž hodnocení EFSA nedokončil nebo o nichž Komise ještě nerozhodla, a zveřejnila tento seznam na své internetové stránce (dále jen „seznam pozastavených tvrzení“). Podle Komise byla tato zdravotní tvrzení, která se týkají zejména účinků rostlinných látek či látek rostlinného původu nazývaných „botanické látky“, pozastavena, a mohla být tedy nadále používána podle přechodného režimu stanoveného v čl. 28 odst. 5 a 6 nařízení č. 1924/2006.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 7 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 2. července 2012 podaly žalobkyně projednávanou žalobu.
- 8 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 25. září 2012 podala Česká republika návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Komise.
- 9 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 26. září 2012 podala Rada Evropské unie návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Komise.
- 10 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 28. září 2012 podala Evropská organizace spotřebitelů (BEUC) návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Komise.
- 11 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 28. září 2012 podaly FederSalus, Medestea biotech SpA a Naturando Srl návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání žalobkyň.

- 12 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 2. října 2012 podal Evropský parlament návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání Komise.
- 13 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 3. října 2012 podala Francouzská republika návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Komise.
- 14 Dopisy došlými kanceláři Tribunálu dne 24. října 2012 žalobkyně požádaly, aby byly v souladu s čl. 116 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu některé důvěrné údaje vyloučeny z doručování příloh k žalobě vedlejším účastníkům za předpokladu, že jim bude povolen vstup do řízení v postavení vedlejších účastníků. Pro účely tohoto doručování žalobkyně předložily nedůvěrnou verzi dotyčného podání.
- 15 Usneseními ze dne 16. ledna 2013 předseda prvního senátu Tribunálu povolil České republice, Radě Evropské unie, Evropskému parlamentu, Francouzské republice a BEUC vstup do řízení jako vedlejším účastníkům na podporu návrhových žádání Komise, a společnostem FederSalus, Medestea biotech a Naturando vstup do řízení jako vedlejším účastníkům na podporu návrhových žádání žalobkyň. Kromě toho předseda prvního senátu Tribunálu rozhodl, že o opodstatněnosti žádosti o důvěrné zacházení bude rozhodnuto později, a dočasně omezil předání procesních aktů vedlejším účastníkům na nedůvěrné znění do předložení případných připomínek k žádosti o důvěrné zacházení.
- 16 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 7. února 2013 vznesla BEUC námitky vůči žádosti žalobkyň o důvěrné zacházení.
- 17 Aktem došlým kanceláři Tribunálu dne 3. dubna 2013 informovala Česká republika Tribunál, že se vzdává svého vedlejšího účastenství na podporu návrhových žádání Komise.
- 18 Usnesením ze dne 5. července 2013 byla Česká republika vyškrtána z rejstříku coby vedlejší účastník v projednávané věci.
- 19 Při změně složení senátů Tribunálu byla soudkyně zpravodajka přidělena k osmému senátu, kterému byla tudíž tato věc přidělena.
- 20 Vzhledem k překážce na straně předsedy osmého senátu předseda Tribunálu podle pořadí stanoveného v článku 6 jednacího řádu určil nejprve soudce nahrazujícího předsedu senátu a na základě čl. 32 odst. 3 jednacího řádu dále určil soudce, který tento senát doplnil.
- 21 Dne 22. dubna 2014 doručily žalobkyně kanceláři Tribunálu bulletin ministerstva zdravotnictví Spojeného království ze dne 16. dubna 2014 jakožto nový návrh na provedení důkazu na podporu svých tvrzení.
- 22 Rozhodnutím předsedkyně osmého senátu Tribunálu ze dne 5. května 2014 byl předmětný bulletin založen do spisu a byla stanovena lhůta, aby se ostatní účastníci řízení mohli k této otázce vyjádřit. Účastníci řízení předložili svá vyjádření ve stanovené lhůtě.
- 23 Usnesením ze dne 4. září 2014 předsedkyně osmého senátu Tribunálu vyhověla žádosti žalobkyň o důvěrné zacházení a rozhodla, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.
- 24 Na základě zprávy soudkyně zpravodajky se Tribunál (osmý senát) rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu vyzval žalobkyně, aby mu předložily seznam zdravotních tvrzení, která se jich týkají, a přesně uvedly status uvedených tvrzení, a sice zda tato tvrzení byla v návaznosti na přijetí nařízení č. 432/2012 schválena, zamítnuta nebo pozastavena. Tribunál rovněž vyzval účastnice řízení, aby upřesnily, zda nařízení č. 432/2012 podle nich představuje právní akt s obecnou působností [nařizovací akt], který se jich bezprostředně dotýká a nevyžaduje prováděcí opatření ve smyslu třetího předpokladu uvedeného v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU. Účastnice řízení těmto výzvám ve stanovené lhůtě vyhověly.

- 25 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 22. října 2014.
- 26 Žalobkyně, podporované společnostmi FederSalus, Medestea biotech a Naturando, navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil nařízení č. 432/2012;
 - zrušil rozhodnutí Komise, kterým se přijímá seznam pozastavených tvrzení,
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 27 Komise, podporovaná Radou, Parlamentem, Francouzskou republikou a BEUC, navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu;
 - uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 28 Nejprve je třeba zdůraznit, že v rámci prvního žalobního návrhu žalobkyně navrhuje, aby Tribunál zrušil nařízení č. 432/2012, přičemž ze žaloby vyplývá, že tento návrh na zrušení vychází zčásti z protiprávnosti aktu tvořícího základ zmíněného nařízení. Za těchto okolností je třeba mít za to, že je na podporu návrhů na zrušení incidenčně a na základě článku 277 SFEU požadováno též určení nepoužitelnosti nařízení č. 1924/2006. Žalobkyně se navíc domáhají zrušení údajného rozhodnutí Komise o přijetí seznamu pozastavených tvrzení. Tyto tři návrhy je třeba přezkoumat odděleně.

1. K návrhu na zrušení nařízení č. 432/2012

K přípustnosti

- 29 Komise podporovaná Radou, Parlamentem, Francouzskou republikou a BEUC tvrdí, aniž formálně vznáší námitku nepřipustnosti na základě článku 114 jednacího řádu, že návrh na zrušení nařízení č. 432/2012 je nepřipustný. Zejména tvrdí, že i kdyby bylo nařízení č. 432/2012 považováno za nařizovací akt, který nevyžaduje prováděcí opatření ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, žalobkyně neprokázaly, že jsou uvedeným nařízením bezprostředně dotčeny.
- 30 Žalobkyně zpochybňují argumenty Komise týkající se nepřipustnosti žaloby. Především tvrdí, že nařízení č. 432/2012 je nařizovacím aktem ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, jenž nevyžaduje přijetí prováděcích opatření. Dále tvrdí, že v souladu s judikaturou se jich toto nařízení dotýká bezprostředně, neboť má bezprostřední účinky na jejich právní postavení, a dále že toto nařízení neponechává adresátům pověřeným jeho provedením žádnou volnost uvážení.
- 31 Podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU může každá fyzická nebo právnická osoba za podmínek uvedených v prvním a druhém pododstavci tohoto článku podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny nebo se jí bezprostředně a osobně dotýkají, jakož i proti právním aktům s obecnou působností [proti nařizovacím aktům], které se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření.

- 32 V projednávané věci je nesporné, že napadené rozhodnutí nebylo určeno žalobkyním, které tudíž nejsou adresátkami tohoto aktu. Za těchto okolností mohou žalobkyně podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU podat žalobu na neplatnost zmíněného aktu pouze za podmínky, že buď představuje nařizovací akt, který se jich bezprostředně dotýká a nevyžaduje přijetí prováděcích opatření, nebo se jich dotýká bezprostředně a osobně.
- 33 V první řadě je tedy třeba ověřit, zda nařízení č. 432/2012 představuje nařizovací akt ve smyslu třetího předpokladu uvedeného v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU.
- 34 Podle judikatury má být pojem „nařizovací akt“ chápán tak, že zahrnuje akty s obecnou působností s výjimkou legislativních aktů (rozsudek ze dne 3. října 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada, C-583/11 P, Sb. rozh., EU:C:2013:625, bod 60).
- 35 Právním základem nařízení č. 432/2012 je v projednávané věci čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1924/2006, jenž postupem podle čl. 25 odst. 3 téhož nařízení zmocňuje Komisi k přijetí seznamu schválených zdravotních tvrzení při označování potravin jiných než tvrzení o snížení rizika onemocnění a o vývoji a zdraví dětí. Článek 25 odst. 3 nařízení č. 1924/2006 odkazuje na článek 5a rozhodnutí Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi (Úř. věst. L 184, s. 23; Zvl. vyd. 01/03, s. 124), který je vyhrazen k přijímání opatření, jejichž předmětem je změna jiných než podstatných prvků základního aktu přijatého postupem spolurozhodování. Z toho vyplývá, že nařízení č. 432/2012 bylo přijato Komisí při výkonu prováděcích pravomocí v rámci regulativního postupu s kontrolou, a že tudíž nepředstavuje legislativní akt ve smyslu judikatury vycházející z rozsudku Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada, bod 34 výše (EU:C:2013:625).
- 36 Vzhledem k tomu, že se nařízení č. 432/2012 ve spojení s čl. 1 odst. 2 nařízení č. 1924/2006 vztahuje na všechny provozovatele potravinářských podniků, kteří používají zdravotní tvrzení při označování potravin jiná než tvrzení o snížení rizika onemocnění a o vývoji a zdraví dětí, je třeba dále učinit závěr, že uvedené nařízení má obecnou působnost, jelikož se uplatňuje na objektivně určené situace a vytváří právně závazné účinky vůči kategorii osob pojímaných obecným a abstraktním způsobem [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. října 2011, Microban International a Microban (Europe) v. Komise, T-262/10, Sb. rozh., EU:T:2011:623, bod 23].
- 37 Z toho vyplývá, že nařízení č. 432/2012 představuje nařizovací akt ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.
- 38 Zadruhé, pokud jde o pojem „bezprostřední dotčení“, bylo judikováno, že tato podmínka v první řadě vyžaduje, aby dotčené opatření mělo bezprostřední dopad na právní postavení žalobce, a v druhé řadě, aby jeho adresátům pověřeným jeho provedením neponechávalo žádnou volnost uvážení, ale naopak aby toto provedení bylo čistě automatické povahy a vyplývalo výlučně z dotčené úpravy, aniž by bylo třeba použít další zprostředkující předpisy (rozsudky ze dne 5. května 1998, Dreyfus v. Komise, C-386/96 P, Recueil, EU:C:1998:193, bod 43, a ze dne 10. září 2009, Komise v. Ente per le Ville Vesuviane a Ente per le Ville Vesuviane v. Komise, C-445/07 P a C-455/07 P, Sb. rozh., EU:C:2009:529, bod 45).
- 39 V projednávané věci je třeba nejprve poukázat na to, že účinky vyplývající z nařízení č. 432/2012 spočívají podle jeho článku 1 ve schválení celkem 222 zdravotních tvrzení při označování potravin jiných než tvrzení o snížení rizika onemocnění a o vývoji a zdraví dětí. Jak je uvedeno v bodech 12 a 13 odůvodnění nařízení č. 432/2012, kromě toho je účinkem tohoto nařízení na základě jeho použití ve spojení s čl. 10 odst. 1 nařízení č. 1924/2006 zákaz tvrzení téhož druhu, jejichž hodnocení a ověření podle čl. 13 odst. 3 uvedeného nařízení ukončila EFSA a Komise v podstatě se závěrem, že buď nebyla vědecky podložena, nebo nesplňovala obecné či konkrétní požadavky stanovené uvedeným nařízením.

- 40 Z toho vyplývá, že jelikož žalobkyně zpochybňují platnost nařízení č. 432/2012, musí za účelem prokázání, že jsou bezprostředně dotčeny ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, označit tvrzení dotčená uvedeným nařízením, která nepříznivě zasahují do jejich právního postavení. Konkrétně – jak v podstatě vyplývá z jejich písemností – jestliže schválená zdravotní tvrzení nejsou předmětem jejich žaloby z důvodu, že na jejich zrušení neměly žalobkyně žádný zájem, jsou žalobkyně povinny prokázat, že v okamžiku podání žaloby k Tribunálu užívaly ve svých obchodních sděleních týkajících se jejich výrobků tvrzení zakázaná v návaznosti na přijetí nařízení č. 432/2012.
- 41 V projednávané věci žalobkyně v odpovědi na žádost adresovanou v rámci organizačních procesních opatření, konkrétně žalobkyně uvedené na druhém, třetím a pátém místě jakožto výrobci potravin předložily Tribunálu seznam zdravotních tvrzení, která se jich týkají, a přesně uvedly status uvedených tvrzení, zejména informace, zda byla zamítnuta v návaznosti na přijetí nařízení č. 432/2012. Navíc předložily prohlášení podepsané jejich řediteli, jimiž se zejména potvrzuje, že uvedená tvrzení byla užívána ke dni podání žaloby, tj. ke dni 2. července 2014. V rozsahu, v němž tyto písemnosti prokazují, že žalobkyně při uvádění výrobků na trh používaly zdravotní tvrzení zamítnutá nařízením č. 432/2012, je nutno konstatovat, že toto nařízení je způsobilé ovlivnit jejich právní postavení.
- 42 Dále je třeba odmítnout argument Komise předložený jak v jejích odpovědích na organizační procesní opatření, tak na jednání, podle něhož dokumenty předložené žalobkyněmi postrádají důkazní hodnotu. V této souvislosti je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se činnost Soudního dvora a Tribunálu řídí zásadou volného hodnocení důkazů a že jediným kritériem posouzení hodnoty předložených důkazů je jejich hodnověrnost. Navíc pro posouzení důkazní hodnoty určitého dokumentu je třeba ověřit důvěryhodnost informací, které jsou v něm obsaženy, a vzít v úvahu původ dokumentu, okolnosti jeho vyhotovení, komu je dokument určen, a klást si otázku, zda se dokument vzhledem ke svému obsahu jeví jako rozumný a důvěryhodný (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. září 2012, Shell Petroleum a další v. Komise, T-343/06, Sb. rozh., EU:T:2012:478, bod 161 a citovaná judikatura). Zaprvé jsou v projednávané věci písemnostmi předloženými žalobkyněmi prohlášení podepsaná jejich řediteli, u nichž se předpokládá schopnost poskytnout přesné údaje týkající se požadovaných informací, zadruhé byly tyto písemnosti předloženy na výslovnou žádost Tribunálu a zatřetí byly předloženy prostřednictvím advokáta, který zastupuje žalobkyně v jejich věci a který je jako osoba přispívající k výkonu spravedlnosti a vzhledem k profesní etice, jíž je vázán, povinen dbát na pravost a správnost uvedených písemností. Za těchto okolností se Tribunál domnívá, že hodnověrnost těchto písemností je dostatečně prokázána. Navíc Komise sice obecně zpochybňuje pravdivost těchto prohlášení, avšak nepředložila žádný důkaz, který by nasvědčoval tomu, že by konkrétní informace obsažené v seznamu předloženém žalobkyněmi v rámci organizačních procesních opatření byly nepravdivé.
- 43 Co se kromě toho týče žalobkyní uvedených na prvním a čtvrtém místě, které jakožto sdružení výrobců potravinových doplňků nemají podle názoru Komise v projednávané věci aktivní legitimaci, postačí uvést, že jelikož žalobkyně podaly jedinou identickou žalobu, jejíž přípustnost byla ohledně žalobkyň uvedených na druhém, třetím a pátém místě prokázána, není z důvodů hospodárnosti řízení třeba zkoumat přípustnost žaloby, pokud jde o žalobkyně uvedené na prvním a čtvrtém místě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. listopadu 2012, Thesing a Bloomberg Finance v. ECB, T-590/10, EU:T:2012:635, bod 19 a citovaná judikatura).
- 44 Konečně je třeba konstatovat, že ve smyslu judikatury uvedené v bodě 38 výše neponechává nařízení č. 432/2012 žádnou volnost uvážení osobám, jimž je určeno, a že schválení stanovené v uvedeném nařízení má prokazatelně zcela automatickou povahu a vyplývá pouze z dotčené právní úpravy bez použití dalších zprostředkujících předpisů. V tomto ohledu postačí uvést, že podle článku 2 nařízení č. 432/2012 je toto nařízení závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.
- 45 Z toho vyplývá, že žalobkyně musí být považovány za bezprostředně dotčené nařízením č. 432/2012.

- 46 Zatřetí, pokud jde o otázku, zda nařízení č. 432/2012 vyžaduje prováděcí opatření ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, je především třeba připomenout, že podle judikatury je pojem „nařizovací akty, které [...] nevyžadují přijetí prováděcích opatření“, ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU [...] nutno vykládat ve světle cíle tohoto ustanovení, kterým je zabránit tomu, aby byl jednotlivec nejprve nucen právo porušit, aby se poté mohl obrátit na soud, jak vyplývá z historie jeho vzniku (rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Telefónica v. Komise, C-274/12 P, Sb. rozh., EU:C:2013:852, bod 27).
- 47 K určení, zda nařizovací akt vyžaduje prováděcí opatření, je třeba vycházet z postavení osoby, která se dovolává práva podat žalobu na základě třetího předpokladu uvedeného v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU. Otázka, zda vůči ostatním osobám vyžaduje dotčený akt přijetí prováděcích opatření, je proto irelevantní (rozsudek Telefónica v. Komise, bod 46 výše, EU:C:2013:852, bod 30).
- 48 Přezkum, zda napadený akt vyžaduje přijetí prováděcích opatření, se musí řídit jen předmětem žaloby, a pokud žalobce navrhuje jen částečné zrušení určitého aktu, musí se případně vzít v úvahu jen ta prováděcí opatření, jejichž přijetí vyžaduje tato část aktu (rozsudek Telefónica v. Komise, bod 46 výše, EU:C:2013:852, bod 31).
- 49 V projednávané věci postačí uvést, že nařízení č. 432/2012 se ze své podstaty uplatňuje vůči žalobkyním automaticky a že jeho uplatňování nevyžaduje žádný druh opatření ze strany vnitrostátních nebo evropských orgánů veřejné moci.
- 50 Z toho vyplývá, že nařízení č. 432/2012 nevyžaduje prováděcí opatření ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.
- 51 V důsledku toho – jelikož nařízení č. 432/2012 představuje nařizovací akt, který se bezprostředně dotýká žalobkyň a který nevyžaduje prováděcí opatření ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU – je třeba námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí zamítnout, aniž by bylo třeba zkoumat případné osobní dotčení žalobkyň.

K věci samé

- 52 Na podporu svého návrhu na zrušení nařízení č. 432/2012 se žalobkyně dovolávají dvou žalobních důvodů. První žalobní důvod se týká neexistence právního základu a porušení zásad právní jistoty, řádné správy a zákazu diskriminace při přijímání rozhodnutí o rozdělení postupu schvalování zdravotních tvrzení do několika fází. Druhý žalobní důvod se týká porušení zásad řádné správy a právní jistoty, jakož i porušení povinnosti spolupráce s vnitrostátními úřady pro bezpečnost potravin a povinnosti odůvodnění při nezahrnutí vysokého počtu zdravotních tvrzení do seznamu schválených tvrzení.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z neexistence právního základu a porušení zásad právní jistoty, řádné správy a zákazu diskriminace při přijetí rozhodnutí o rozdělení postupu schvalování zdravotních tvrzení do několika fází

- 53 První žalobní důvod se dělí na dvě části.

– K první části, vycházející z neexistence právního základu a porušení zásady právní jistoty

- 54 V první části prvního žalobního důvodu vznášejí žalobkyně tři výtky.

- 55 První výtka vychází z toho, že opatření stanovené nařízením č. 432/2012, které spočívá v rozdělení postupu schvalování zdravotních tvrzení do několika fází, nemá právní základ, neboť článek 13 nařízení č. 1924/2006 předpokládá přijetí pouze jediného konečného seznamu, jímž se schvalují všechna zdravotní tvrzení uvedená v jeho odstavcích 1 až 3, a neumožňuje sestavení uvedeného seznamu dílčím a postupným způsobem, jako to provedla Komise. Žalobkyně kromě toho uvádějí, že Komise nedodržela lhůtu stanovenou v nařízení č. 1924/2006 pro přijetí seznamu schválených tvrzení.
- 56 Druhá výtka vychází z toho, že čl. 28 odst. 5 a 6 nařízení č. 1924/2006 nepřiznává Komisi pravomoc potřebnou k přijetí dodatečných přechodných opatření ohledně tvrzení, jež se uvedená instituce rozhodla pozastavit.
- 57 Třetí výtka vychází z porušení zásady právní jistoty, neboť nebylo možno jasně a přesně identifikovat argumenty zůstávající podle Komise pozastavené, zejména ohledně tvrzení, jež byla zamítnuta.
- 58 Komise, podporovaná zejména Francouzskou republikou a BEUC, zpochybňuje argumenty žalobkyň, které podle ní vycházejí z nesprávného výkladu dotčených ustanovení. Dodává též, že rozhodnutí o rozdělení schvalovacího postupu do několika fází bylo odůvodněno okolnostmi projednávané věci.
- 59 Pokud jde zaprvé o výtku založenou na údajné neexistenci právního základu umožňujícího rozdělení postupu schvalování zdravotních tvrzení do několika fází, je především třeba poukázat na to, že zákonodárce Unie článkem 13 nařízení č. 1924/2006 pověřil Komisi úkolem sestavit na úrovni Unie harmonizovaný seznam schválených zdravotních tvrzení jiných než tvrzení o snížení rizika onemocnění a o vývoji a zdraví dětí. Tento seznam má podle uvedeného článku obsahovat zejména zdravotní tvrzení, jež by kromě toho, že náležejí do jedné ze tří kategorií uvedených v jeho odstavci 1, měla vycházet ze všeobecně uznávaných vědeckých poznatků a průměrný spotřebitel by jim měl dobře porozumět. Kromě toho z čl. 13 odst. 2 a 3 nařízení č. 1924/2006 v podstatě vyplývá, že seznam schválených tvrzení by měla Komise přijmout postupem uvedeným v čl. 25 odst. 3 téhož nařízení, jednak jakmile členské státy zašlou seznamy zdravotních tvrzení, které se používají na jejich trzích, a jednak po konzultaci s EFSA nejpozději do 31. ledna 2010.
- 60 Je třeba konstatovat, že znění článku 13 nařízení č. 1924/2006 neupřesňuje, zda by měl být seznam schválených tvrzení přijat najednou, jak tvrdí žalobkyně, nebo zda je naopak možné přijmout tento seznam v několika fázích, což by Komisi umožňovalo odkládat schválení zdravotních tvrzení, jejichž vyhodnocování nebylo EFSA nebo jí samotnou ukončeno. Proto je třeba přezkoumat, zda se Komise dopustila nesprávného posouzení, když se domnívala, že jí uvedené ustanovení umožňovalo přijímat seznam schválených tvrzení postupně.
- 61 Tribunál připomíná, že podle ustálené judikatury je pro výklad ustanovení unijního práva třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 7. června 2005, VEMW a další, C-17/03, Sb. rozh., EU:C:2005:362, bod 41 a citovaná judikatura).
- 62 Neumožňuje-li doslovný a historický výklad určitého nařízení, a zvláště některého jeho ustanovení, posoudit jeho přesný smysl, je třeba předmětnou právní úpravu vykládat jak na základě jejího cíle, tak na základě její celkové systematiky [viz rozsudek ze dne 10. října 2012, Gem-year a Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) v. Rada, T-172/09, EU:T:2012:532, bod 106 a citovaná judikatura].
- 63 Mimoto je výrok aktu neoddělitelný od jeho odůvodnění, takže musí být v případě potřeby vykládán s přihlédnutím k odůvodnění, které vedlo k jeho přijetí (viz rozsudek ze dne 11. září 2014, Gold East Paper a Gold Huasheng Paper v. Rada, T-443/11, Sb. rozh., EU:T:2014:774, bod 118 a citovaná judikatura).

- 64 V projednávané věci je třeba uvést, že jak vyplývá z prvního a druhého bodu odůvodnění č. 1924/2006, jakož i z jeho článku 1, je cílem tohoto nařízení odstranit překážky obchodu v Unii, které jsou výsledkem rozdílů mezi vnitrostátními ustanoveními o komunikaci obchodní povahy týkajícími se tvrzení, jež se používají při označování potravin a reklamě na ně při současném zajištění vysokého stupně ochrany spotřebitele, jemuž bude tím, že se na trh uvedou bezpečné a přiměřeně označené výrobky, usnadněn výběr. Konkrétně je podle bodu 14 odůvodnění téhož nařízení nutno zajistit, aby u látek, které jsou předmětem tvrzení, bylo prokázáno, že mají příznivý výživový nebo fyziologický účinek. V bodě 23 odůvodnění nařízení č. 1924/2006 se uvádí, že použití zdravotních tvrzení by mělo být v Unii schváleno až po provedení vědeckého hodnocení na nejvyšší možné úrovni, přičemž je nutné, aby tato hodnocení prováděl EFSA.
- 65 Ve světle cílů zmiňovaných výše v bodě 64 je však nejprve třeba vyložit čl. 13 odst. 1 až 3 nařízení č. 1924/2006 v tom smyslu, že Komisi stanoví pouze povinnost dosáhnout výsledku spočívajícího v tom, že po konzultaci s EFSA přijme na základě vnitrostátních seznamů poskytnutých členskými státy seznam schválených tvrzení. Nic ve znění tohoto článku nebo odůvodnění nařízení č. 1924/2006 totiž nenásvědčuje tomu, že zákonodárce Unie zamýšlel zbavit Komisi možnosti sestavovat uvedený seznam postupně, a zvláště ho průběžně doplňovat, jakmile jsou dokončena technická hodnocení EFSA a podmínky stanovené uvedeným nařízením jsou ověřeny samotnou Komisí. Jelikož čl. 13 odst. 1 až 3 nařízení č. 1924/2006 neupřesňuje způsoby, jak má Komise splnit svůj úkol, toto ustanovení naopak ponechává určení rychlosti, jíž se má dospět k přijetí seznamu schválených tvrzení, na uvážení tohoto orgánu. V této souvislosti je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury k tomu, aby Komise mohla v tomto rámci efektivně naplňovat cíle, jejichž dosažení jí bylo svěřeno, a – stejně jako v projednávané věci – s ohledem na komplexní technické hodnocení, jež musí provádět, jí musí být přiznána široká posuzovací pravomoc (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. září 2008, Bayer CropScience a další v. Komise, T-75/06, Sb. rozh., EU:T:2008:317, body 81 a 82, a ze dne 19. ledna 2012, Xeda International a Pace International v. Komise, T-71/10, EU:T:2012:18, bod 69).
- 66 Jak dále uvedla zejména Francouzská republika, je výše uvedený výklad potvrzen skutečností, že zákonodárce stanovil možnost změnit seznam schválených tvrzení na základě všeobecně uznávaných vědeckých poznatků nebo nových vědeckých důkazů, jak vyplývá z čl. 13 odst. 4 a 5 nařízení č. 1924/2006. Proto je třeba mít za to, že zákonodárce nebrání tomu, aby byl tento seznam postupně doplňován, a tudíž ani tomu, aby měl při zohlednění dostupných vědeckých údajů progresivní charakter.
- 67 Konečně žalobkyně sice tvrdí, že bod 26 odůvodnění nařízení č. 1924/2006 odkazuje na „seznam“ („une liste“) schválených zdravotních tvrzení a že čl. 28 odst. 5 téhož nařízení odkazuje též na seznam („la liste“) schválených zdravotních tvrzení, avšak je třeba konstatovat, že tato okolnost nemá vliv na možnost přijmout tento seznam postupně. Je totiž třeba souhlasně s Komisí poukázat na to, že přístup založený na přijetí seznamu schválených tvrzení v několika fázích nevede k přijetí různých seznamů, jak tvrdí žalobkyně, ale k přijetí jediného postupně doplňovaného seznamu.
- 68 Z toho vyplývá, že znění nařízení č. 1924/2006, zejména jeho čl. 13 odst. 1 až 3 nelze vykládat tak, že Komisi zakazuje přijmout seznam schválených tvrzení v několika fázích.
- 69 Proto je třeba dospět k závěru, že se Komise nedopustila nesprávného posouzení, když se domnívala, že jí dotčené ustanovení umožňovalo přijímat seznam schválených tvrzení postupně.
- 70 Výše uvedený závěr nemůže být zpochybněn ani ostatními argumenty dovolávanými žalobkyněmi v rámci této první výtky.
- 71 Zprvce sice platí, jak uvádějí žalobkyně, že podle čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1924/2006 byla Komise povinna přijmout úplný seznam schválených tvrzení nejpozději do 31. ledna 2010 a že uvedený seznam byl nařízením č. 432/2012 ze dne 16. května 2012 přijat pouze částečně, nicméně je třeba

připomenout judikaturu, podle níž v případě, že neexistuje ustanovení, které stanoví buď výslovně, nebo implicitně důsledky překročení takových procesních lhůt, jako jsou procesní lhůty v projednávané věci, může dotčené překročení lhůt vést k úplnému nebo částečnému zrušení aktu, jehož postup přijímání zahrnuje dotčenou lhůtu, pouze tehdy, pokud je prokázáno, že kdyby k protiprávnosti nedošlo, mohl by mít uvedený akt jiný obsah (viz rozsudek ze dne 30. dubna 2014, Hagenmeyer a Hahn v. Komise, T-17/12, Sb. rozh., EU:T:2014:234, bod 160 a citovaná judikatura).

- 72 V projednávané věci žalobkyně v rámci této výtky nepředložily kromě konstatování, že Komise nedodržela výše uvedenou lhůtu, žádný argument, na jehož základě by bylo lze konstatovat, že by nařízení č. 432/2012 mělo jiný obsah, pokud by bylo přijato před 31. lednem 2010. Proto nelze nařízení č. 432/2010 zrušit jen z toho důvodu, že bylo přijato po uplynutí lhůty stanovené v čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1924/2006.
- 73 Zadruhé, má-li být výtku žalobkyň chápána tak, že jí má být dosaženo určení, že rozhodnutí o rozdělení schvalovacího postupu nebylo v žádném případě odůvodněno, je třeba bez dalšího připomenout, že vzhledem k široké posuzovací pravomoci, která je tomuto orgánu přiznána na základě judikatury citované v bodě 65 výše, je přezkum opodstatněnosti posouzení Komise prováděný unijním soudem v komplexní oblasti omezen zejména na přezkum toho, zda výkon takové pravomoci orgánů Unie není stížen zjevným pochybením nebo zneužitím pravomoci nebo zda tyto orgány zjevně nepřekročily meze své posuzovací pravomoci [rozsudky ze dne 9. září 2003, Monsanto Agricoltura Italia a další, C-236/01, Recueil, EU:C:2003:431, bod 135, a ze dne 15. října 2009, Enviro Tech (Europe), C-425/08, Sb. rozh., EU:C:2009:635, bod 47].
- 74 V projednávané věci je však třeba konstatovat, že Komise mohla mít oprávněně za to, že rozhodnutí o rozdělení postupu schvalování zdravotních tvrzení a odložení hodnocení některých z uvedených tvrzení bylo nezbytné pro lepší dosažení různých cílů nařízení č. 1924/2006, zejména s ohledem na zvláštní obtíže, které se vyskytly v průběhu uvedeného postupu, i kdyby to představovalo, jak tvrdí žalobkyně, změnu oproti původně nastolenému kursu.
- 75 Je totiž třeba uvést, že různé okolnosti, zejména počet zdravotních tvrzení převyšujících 44 000, uvedených na vnitrostátních seznamech předložených členskými státy podle čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1924/2006, nedostatek přesných informací ze strany některých z uvedených států při tomto předkládání a potřeba vytvořit souhrnný seznam a systém kodifikace s cílem zajistit identifikaci tvrzení, která je třeba přezkoumat, přinutily Komisi, aby přijala alternativní přístup, který sleduje zejména zachování rovnováhy mezi cíli vyjasnění situace na trhu a ochrany spotřebitele. V této souvislosti je třeba souhlasně s Komisí uvést, že by rozhodnutí vyčkávat před přijetím seznamu schválených tvrzení na ukončení hodnocení všech zdravotních tvrzení předložených členskými státy ještě více zpomalilo plnění cílů nařízení č. 1924/2006.
- 76 Co se kromě toho týče argumentu žalobkyň, že nebylo nezbytné urychleně jednat, obzvláště vzhledem k obecným ustanovením o označování obsaženým ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES ze dne 20. března 2000 o sblížování právních předpisů členských států týkajících se označování potravin, jejich obchodní úpravy a související reklamy (Úř. věst. L 109, s. 29; Zvl. vyd. 15/05, s. 75), je třeba uvést, že cílem uvedené směrnice je pouze obecně zakázat používání údajů, které by mohly uvádět kupujícího v omyl nebo by mohly potravinám připisovat léčivé účinky. Jak naproti tomu vyplývá z bodu 3 odůvodnění nařízení č. 1924/2006, je toto nařízení, a tudíž i nařízení č. 432/2012, zaměřeno na doplnění obecných zásad směrnice 2000/13 a stanovení zvláštních ustanovení pro používání zdravotních tvrzení pro potraviny, které jsou jako takové určeny k dodání spotřebiteli.
- 77 Z toho vyplývá, že nelze konstatovat žádné zjevně nesprávné posouzení provedené Komisí při rozhodování o rozdělení postupu schvalování zdravotních tvrzení do několika fází.
- 78 První výtku je tudíž nutno zamítnout.

- 79 Co se zadruhé týče výtky vycházející z porušení přechodných opatření upravených v čl. 28 odst. 5 a 6 nařízení č. 1924/2006, je třeba bez dalšího uvést, že jak vyplývá z bodů 10 a 11 odůvodnění nařízení č. 432/2012, Komise skutečně vysvětlila, že tvrzení, která byla nadále pozastavena zejména z důvodu neexistence vědeckého hodnocení ze strany EFSA nebo existence jiných oprávněných faktorů, které bránily Komisi, aby v této fázi rozhodla o jejich schválení, bylo ještě možno používat v souladu s přechodnými opatřeními stanovenými ve výše uvedených člancích.
- 80 V této souvislosti je třeba zdůraznit, že Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 10. dubna 2014, Ehrmann (C-609/12, Sb. rozh., EU:C:2014:252), upřesnil, že čl. 28 nařízení č. 1924/2006 stanoví opatření, jež mají podle bodu 35 odůvodnění tohoto nařízení za cíl, aby se provozovatelé potravinářských podniků mohli přizpůsobit požadavkům uvedeného nařízení. Pokud jde o zdravotní tvrzení, jsou tato přechodná opatření upravena v čl. 28 odst. 5 a 6 uvedeného nařízení (výše uvedený rozsudek Ehrmann, EU:C:2014:252, bod 31).
- 81 Článek 28 odst. 5 nařízení č. 1924/2006 tedy zaprvé stanoví, že zdravotní tvrzení podle čl. 13 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení smějí být uváděna ode dne vstupu daného nařízení v platnost až do přijetí seznamu uvedeného v čl. 13 odst. 3 téhož nařízení, přičemž odpovědnost nesou provozovatelé potravinářských podniků, pokud jsou tato tvrzení v souladu s nařízením č. 1924/2006 a s platnými vnitrostátními právními předpisy upravujícími tato tvrzení a není dotčeno přijetí ochranných opatření uvedených v článku 24 tohoto nařízení. Ze znění čl. 28 odst. 5 uvedeného nařízení tak vyplývá, že provozovatel potravinářského podniku může na vlastní odpovědnost a za stanovených podmínek používat zdravotní tvrzení v období od vstupu téhož nařízení v platnost do přijetí seznamu uvedeného v článku 13 nařízení č. 1924/2006 (rozsudek Ehrmann, bod 80 výše, EU:C:2014:252, body 32 a 33).
- 82 Pokud jde zadruhé o zdravotní tvrzení uvedená zejména v čl. 13 odst. 1 písm. b) a c) nařízení č. 1924/2006, vztahuje se na ně přechodné opatření podle čl. 28 odst. 6 uvedeného nařízení. Toto ustanovení se týká zdravotních tvrzení, která byla používána v souladu s vnitrostátními právními předpisy přede dnem vstupu v platnost nařízení č. 1924/2006, tedy před 19. lednem 2007 (v tomto smyslu viz rozsudek Ehrmann, bod 80 výše, EU:C:2014:252, body 34 a 35), a umožňuje, aby se uvedená tvrzení případně používala po dobu šesti měsíců od přijetí rozhodnutí v souladu s postupy upravenými v uvedeném ustanovení.
- 83 Ze znění čl. 28 odst. 5 a 6 nařízení č. 1924/2006 vyplývá, že uplatnění přechodných opatření je stanoveno pro zdravotní tvrzení nacházející se ve stadiu hodnocení, ohledně nichž Komise dosud nepřijala žádné rozhodnutí. Za těchto okolností nic nebrání tomu, aby tvrzení, jež jsou nadále pozastavena až do jejich vyhodnocení EFSA nebo jejich přezkumu Komisí, mohla být nezávisle na zařazení do některé ze tří kategorií uvedených v čl. 13 odst. 1 tohoto nařízení uplatněna přechodná opatření stanovená v uvedeném nařízení.
- 84 Z toho vyplývá, že oproti tomu, co tvrdí žalobkyně, Komise ani nestanovila dodatečná přechodná opatření, jež nejsou upravena v čl. 28 odst. 5 a 6 nařízení č. 1924/2006, ani neporušila uvedený článek upřesněním, že se dosud pozastavená zdravotní tvrzení mohou i nadále používat.
- 85 Druhou výtku je tedy třeba zamítnout.
- 86 Co se zatřetí týče žalobního důvodu vycházejícího z porušení zásady právní jistoty, je nejprve třeba připomenout, že ustálená judikatura vyžaduje, aby právní normy byly jasné a přesné a aby jejich následky byly předvídatelné (viz rozsudek ze dne 15. září 2005, Irsko v. Komise, C-199/03, Sb. rozh., EU:C:2005:548, bod 69 a citovaná judikatura).
- 87 Přestože žalobkyně v projednávané věci uvádějí, že tvrzení, která jsou nadále pozastavena, nejsou tržními subjekty snadno identifikovatelná, a ty proto nevědí, která tvrzení lze ještě použít v souladu s čl. 28 odst. 5 a 6 nařízení č. 1924/2006, zejména pokud jde o tvrzení, jež byla zamítnuta, je třeba konstatovat, že body 4 a 11 odůvodnění nařízení č. 432/2012 obsahují odkaz na internetové stránky

EFSA a Komise, na nichž je veřejnosti zpřístupněn jednak souhrnný seznam, v němž jsou uvedeny veškeré ID kódy zdravotních tvrzení předložených členskými státy podle čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1924/2006, a jednak seznam uvádějící ID kódy zdravotních tvrzení, jež jsou i nadále pozastavena, jakož i seznam ID kódů týkajících se zdravotních tvrzení, jež byla zamítnuta. V této souvislosti je třeba uvést, že identifikaci zdravotních tvrzení nacházejících se v procesu hodnocení, jež jsou nadále pozastavena, umožní nahlédnutí do souhrnného seznamu na základě ID kódů poskytnutých Komisí. I když je žádoucí, aby Komise přijala seznam pozastavených i zamítnutých tvrzení v podobné formě, jakou má seznam schválených tvrzení obsažený v příloze nařízení č. 432/2012, s cílem usnadnit dotčeným osobám provedení identifikace, nemůže skutečnost, že Komise v projednávané věci postupovala jinak, podepřít výtku žalobkynů vycházející z nedostatku jasnosti nebo přesnosti v tomto bodě.

- 88 Žalobkyně kromě toho předložily Tribunálu – jakožto nový návrh na provedení důkazu na podporu svého tvrzení, že je seznam pozastavených tvrzení nejasný – bulletin ministerstva zdravotnictví Spojeného království ze dne 16. dubna 2014, který zdůrazňoval, že podle názoru orgánů tohoto členského státu vyhledávání v seznamu pozastavených tvrzení představuje „náročný úkol“.
- 89 V tomto ohledu nicméně postačí na úvod uvést, že skutečnost, že orgány Spojeného království mají za to, že rešerše pozastavených zdravotních tvrzení je spojena s určitými obtížemi, sama o sobě nepostačuje k tomu, aby byla Komisi vytýkána nedostatečná jasnost nebo přesnost, neboť jak vyplývá z bodu 87 výše, lze pozastavená tvrzení vyhledat nahlédnutím do dokumentů, jež byly Komisí a EFSA zpřístupněny veřejnosti. Dále, třebaže bulletin ministerstva zdravotnictví Spojeného království ze dne 16. dubna 2014 upozorňuje čtenáře na jím vypracovanou tabulku pozastavených tvrzení představující zjednodušenou verzi seznamu zmíněných tvrzení, nelze rozhodnutí vnitrostátních orgánů dát k dispozici nástroj, který má pomoci výrobcům potravin, chápat jako odhalení vady nařízení č. 432/2012, jež by mohla vést k jeho zrušení, ale jako mechanismus pomoci, který se uvedené orgány rozhodly přijmout z vlastního podnětu v rámci svých pravomocí. Konečně, zatímco žalobkyně na základě uvedeného bulletinu tvrdí, že lze nejasnost seznamu pozastavených tvrzení vyvodit i z neexistence upřesnění, pokud jde o jazyk, ve kterém se uvedená tvrzení mohou používat, je třeba souhlasně s Komisí konstatovat, že takovýto argument žalobkyně neuvedly ve svých písemnostech, ale při oznámení nového návrhu důkazu, a proto je třeba ho odmítnout jako nepřipustný z důvodu jeho opožděnosti.
- 90 Z toho vyplývá, že se žalobkyním nepodařilo prokázat porušení zásady právní jistoty Komisí, co se týče identifikace pozastavených tvrzení.
- 91 Třetí výtku proto musí být zamítnuta.
- 92 S ohledem na výše uvedené musí být první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku zamítnuta.
- Ke druhé části, vycházející z porušení zásad řádné správy a zákazu diskriminace
- 93 Ve druhé části prvního žalobního důvodu uplatňují žalobkyně dvě výtky.
- 94 První výtku vychází z toho, že rozhodnutí o rozdělení schvalovacího postupu do několika fází je v rozporu se zásadou řádné správy, jak ji zakotvuje článek 41 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobkyně Komisi zejména vytýkají, že neinformovala jednotlivé strany dotčené tímto rozhodnutím ani je nekonzultovala a toto rozhodnutí dostatečně neodůvodnila.

- 95 Druhá výtká vychází z porušení zásady rovnosti a zákazu diskriminace tím, že někteří provozovatelé potravinářských podniků mohou během přechodného období stanoveného pro zdravotní tvrzení, která jsou nadále pozastavena, jednat s členskými státy a následně získat dodatečnou možnost obdržet schválení tvrzení, která se jich týkají.
- 96 Komise, podporovaná zejména Francouzskou republikou a BEUC, tvrzení žalobkyň zpochybňuje.
- 97 Pokud jde o výtku týkající se porušení zásady řádné správy, je na úvod třeba připomenout, že podle čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv zahrnuje právo na řádnou správu zejména právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout.
- 98 V tomto ohledu Soudní dvůr upřesnil, že se právo na řádnou správu, jež vyplývá z uvedeného ustanovení, netýká procesu přípravy aktů s obecnou působností (rozsudek ze dne 17. března 2011, AJD Tuna, C-221/09, Sb. rozh., EU:C:2011:153, bod 49). Právo být vyslechnut ve správním řízení týkajícím se určité osoby nelze totiž přenést do kontextu postupu vedoucího k přijetí obecných opatření (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 11. prosince 1996, Atlanta a další v. ES, T-521/93, Recueil, EU:T:1996:184, body 70 a 71, potvrzený po podání kasačního opravného prostředku rozsudkem ze dne 14. října 1999, Atlanta v. Evropské společenství, C-104/97 P, Recueil, EU:C:1999:498, body 31 až 40).
- 99 Jelikož Tribunál v projednávané věci v bodě 36 výše konstatoval, že nařízení č. 432/2012 představuje obecně závazné opatření, postačí uvést, že se článek 41 Listiny základních práv nepoužije.
- 100 Kromě toho je v každém případě třeba uvést, že čl. 13 odst. 1 až 3 nařízení č. 1924/2006 jakožto právní základ pro přijetí nařízení č. 432/2012 nestanoví, že je Komise povinna v rámci postupu přijímání seznamu schválených tvrzení konzultovat výrobce v daném odvětví a jiné dotčené osoby. Z článku 13 odst. 2 uvedeného nařízení totiž vyplývá, že pouze členské státy jsou oprávněny poskytnout Komisi vnitrostátní seznamy zdravotních tvrzení, které slouží jako základ pro vytvoření seznamu schválených tvrzení. Za těchto okolností se žalobkyně nemohou ve svůj prospěch dovolávat porušení jakéhokoli práva na poradu vycházejícího z čl. 13 odst. 1 až 3 nařízení č. 1924/2006 Komisí, co se týče rozhodnutí přijmout seznam schválených tvrzení v několika fázích.
- 101 Má-li být dále argumentace žalobkyň chápána tak, že je jejím cílem prokázat nedostatek transparentnosti ze strany Komise, je třeba konstatovat, že skutkové okolnosti projednávané věci nehovoří ve prospěch takové výtky.
- 102 Zprvce totiž Komise tiskovou zprávou zveřejněnou dne 14. července 2009 informovala dotčené strany, včetně výrobců potravin, že zejména vzhledem k potížím a okolnostem popsáním v bodě 75 výše plánuje přijmout seznam schválených tvrzení postupně. Zadruhé v odpovědi na dopis, v němž některá sdružení výrobců dietetických a botanických výrobků v Unii, k nimž přináležejí i žalobkyně, žádala o přehodnocení tohoto postupu, Komise v dopisu ze dne 11. listopadu 2009 zopakovala svůj záměr postupně vytvořit seznam schválených tvrzení. Zatřetí Komise ve dnech 27. září 2010 a 28. července 2011 oznámila dvěma tiskovými zprávami revizi postupu přijímání seznamu schválených tvrzení podle čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1924/2006, přičemž vysvětlila, že v první řadě se budou zkoumat zdravotní tvrzení ohledně jiných než takzvaných botanických látek, zatímco přezkum tvrzení týkajících se botanických látek bude proveden později.
- 103 Z toho vyplývá, že rozhodnutí přijmout seznam schválených tvrzení v několika fázích přijala Komise transparentně, a to i ve vztahu k výrobcům v tomto odvětví.
- 104 Co se konečně týče výtky žalobkyň stran porušení povinnosti odůvodnění, je třeba připomenout, že podle čl. 296 druhého pododstavce SFEU musí být právní akty přijaté unijními orgány odůvodněny.

- 105 Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované článkem 296 druhým pododstavcem SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky čl. 296 druhého pododstavce SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. března 2009, *Francie v. Rada*, C-479/07, EU:C:2009:131, bod 49 a citovaná judikatura).
- 106 V projednávané věci Tribunál zaprvé poznamenává, že z tiskové zprávy zveřejněné dne 27. září 2010, zmiňované v bodě 102 výše, vyplývá, že Komise vysvětlila, že vyzvala EFSA, aby dočasně pozastavil hodnocení zdravotních tvrzení týkajících se botanických látek a aby se naopak soustředil na hodnocení všech ostatních tvrzení ve smyslu čl. 13 odst. 1 nařízení č. 1924/2006, s cílem dokončit jejich přezkum v co nejkratší lhůtě. Komise rovněž uvedla, že zamýšlí urychlit postup, jehož cílem je vytvoření seznamu schválených tvrzení, při zachování možnosti pečlivě zkoumat a posuzovat zvláštnosti botanických látek, a obzvláště možné rozpory mezi nařízením č. 1924/2006 a směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/24/ES ze dne 31. března 2004, kterou se mění směrnice 2001/83/ES o kodexu Společenství týkajícím se humánních léčivých přípravků, pokud jde o tradiční rostlinné léčivé přípravky (Úř. věst. L 136, s. 85; Zvl. vyd. 13/34, s. 313).
- 107 Zadruhé Komise v bodě 10 odůvodnění nařízení č. 432/2012 opětovně potvrdila, že během schvalovacího postupu stanoveného v čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1924/2006 nebyla řada tvrzení, která byla předložena k hodnocení a která se týkají účinků rostlinných látek, dosud podrobena konečnému vědeckému hodnocení EFSA. Navíc se podle téhož bodu odůvodnění pro řadu zdravotních tvrzení buď požadovalo další hodnocení před tím, než byla Komise schopna zvážit jejich zařazení na seznam schválených tvrzení, nebo u nichž bylo hodnocení provedeno, ale v důsledku jiných oprávněných faktorů u nich nemůže v této chvíli dokončit své posouzení.
- 108 Zatřetí Komise v bodě odůvodnění 11 nařízení č. 432/2012 uvedla, jak bylo přezkoumáno v bodech 79 až 84 výše, že zdravotní tvrzení, které jsou nadále pozastavena, smějí být dále používána v souladu s čl. 28 odst. 5 a 6 nařízení č. 1924/2006, a že tedy pro tvrzení, u nichž ještě nebylo dokončeno hodnocení, se nadále uplatňuje přechodný režim zmíněného nařízení.
- 109 Z toho vyplývá, že Komise jasným způsobem vyjádřila důvody, kterými se řídila v rámci rozhodnutí o přijetí seznamu schválených tvrzení v několika fázích, což dotčeným osobám umožňuje seznámit se jak s odůvodněním podporujícím uvedené rozhodnutí, tak s důsledky, které z něj vyplývají.
- 110 Žalobkyně sice Komisi v podstatě vytýkají, že ještě zevrubněji neupřesnila důvody, proč lze odložit hodnocení pozastavených tvrzení, zejména pak hodnocení argumentů týkajících se botanických látek, avšak postačí připomenout, že rozsah povinnosti odůvodnění závisí na povaze dotčeného aktu. Pokud se konkrétně jedná o akt s obecnou působností, jako je nařízení č. 432/2012, může se odůvodnění omezit na uvedení jednak celkové situace, jež vedla k přijetí aktu, a jednak obecných cílů, o jejichž dosažení akt usiluje. V tomto ohledu Soudní dvůr několikrát upřesnil, že by bylo přílišné vyžadovat zvláštní odůvodnění pro různou volbu použitých technik, pokud z napadeného aktu vyplývá základní cíl, který orgán sledoval (rozsudky ze dne 22. listopadu 2001, *Nizozemsko v. Rada*, C-301/97, Recueil, EU:C:2001:621, bod 188, a ze dne 21. července 2011, *Etimine*, C-15/10, Sb. rozh., EU:C:2011:504, bod 115).
- 111 Komise tedy dostála povinnosti odůvodnění, kterou jí ukládá čl. 296 druhý pododstavec SFEU.
- 112 První výtka musí být tudíž zamítnuta.

- 113 Co se zadruhé týče výtky vycházející z porušení zásady rovného zacházení, je třeba připomenout, že uvedená zásada vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz rozsudek ze dne 16. prosince 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine a další, C-127/07, Sb. rozh., EU:C:2008:728, bod 23 a citovaná judikatura).
- 114 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že někteří provozovatelé potravinářských podniků budou moci během přechodného období stanoveného pro pozastavená zdravotní tvrzení jednat s členskými státy a Komisí, a zvýšit tak možnost získat pro sebe schválení.
- 115 Tento argument však nemůže obstát. Vedle jeho obecné povahy totiž v podstatě spočívá v tvrzení, že by Komise mohla provozovatelům dotčeným pozastavenými tvrzeními vyhradit privilegované zacházení.
- 116 Žalobkyně však nevysvětlily, do jaké míry by mohli mít výrobci dotčení pozastavenými tvrzeními prospěch z výhodnějšího rozhodnutí Komise z důvodu zásahu členských států.
- 117 Jak bylo uvedeno v bodě 100 výše, Komise není povinna konzultovat v rámci postupu přijímání seznamu schválených tvrzení výrobce v tomto odvětví nebo jiné dotčené osoby, takže nelze v žádném případě ověřit privilegované zacházení ze strany tohoto orgánu.
- 118 Druhou výtku je tedy třeba zamítnout.
- 119 S ohledem na výše uvedené je nutno druhou část prvního žalobního důvodu, jakož i první žalobní důvod v plném rozsahu zamítnout.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady řádné správy, zásady právní jistoty, jakož i porušení povinnosti spolupracovat s vnitrostátními orgány pro bezpečnost potravin a povinnosti odůvodnění v případě nezahrnutí vysokého počtu tvrzení do seznamu schválených tvrzení

- 120 Druhý žalobní důvod se dělí na tři části.

– K první části, vycházející z uplatňování nesprávných kritérií při sestavování seznamu schválených tvrzení

- 121 V první části tohoto žalobního důvodu uvádějí žalobkyně dvě výtky.
- 122 První výtku vychází z toho, že žádost o vědecké stanovisko, kterou Komise zaslala EFSA k vyhodnocení zdravotních tvrzení uvedených v čl. 13 odst. 1 až 3 nařízení č. 1924/2006, byla v důsledku nadměrných požadavků nepřiměřená. Žalobkyně mají zejména za to, že podle čl. 13 odst. 3 uvedeného nařízení se nevyžadují vyčerpávající a konečná vědecká stanoviska EFSA, ale pouhá konzultace s uvedeným úřadem. Navíc zdůrazňují, že toto ustanovení vyžaduje jiný typ hodnocení, zejména ve srovnání se specifickými a přísnějšími postupy schvalování zdravotních tvrzení podle čl. 13 odst. 5 a článku 14 téhož nařízení.
- 123 Druhá výtku vychází z toho, že i za předpokladu, že by přezkum vedený podle čl. 13 odst. 1 nařízení č. 1924/2006 mohl být přezkumem úplným, založeným na obecně přijímaných vědeckých důkazech, byla kritéria uplatněná Komisí a EFSA ohledně vědeckých důkazů nesprávná.
- 124 Komise, podporovaná Francouzskou republikou a BEUC, tvrzení žalobkyň zpochybňuje.

- 125 Co se týče první výtky, je předně třeba uvést, že jak tvrdí Francouzská republika, mají argumenty žalobkyní za cíl prokázat, že požadovaná úroveň vědeckého odůvodnění schválení zdravotních tvrzení podle čl. 13 odst. 1 nařízení č. 1924/2006 měla být méně náročná než ta, kterou požadovala Komise v žádosti o vědecké stanovisko, a zejména méně přísná než úroveň uplatňovaná ohledně schvalování zdravotních tvrzení uvedených v čl. 13 odst. 5 a článku 14 téhož nařízení.
- 126 V tomto ohledu Tribunál nejprve poznamenává, že podle bodu 17 odůvodnění nařízení č. 1924/2006 by při používání výživových a zdravotních tvrzení hlavním aspektem, na nějž je nutno brát zřetel, mělo být vědecké zdůvodnění, a provozovatelé potravinářských podniků by jejich používání měli odůvodnit. Tvrzení by měla být vědecky zdůvodněna s přihlédnutím ke všem dostupným vědeckým údajům a po zvážení důkazů. Kromě toho bod 23 odůvodnění téhož nařízení stanoví, že použití zdravotních tvrzení by mělo být v Unii schváleno až po provedení vědeckého hodnocení na nejvyšší možné úrovni. Pro zajištění harmonizovaného vědeckého hodnocení těchto tvrzení je nutné, aby tato hodnocení prováděl EFSA.
- 127 Dále článek 5 nařízení č. 1924/2006, nazvaný „Obecné podmínky“, v zásadě stanoví, že používání výživových a zdravotních tvrzení je v Unii přípustné mj. pouze tehdy, pokud bylo při splnění jiných podmínek na základě všeobecně uznávaných vědeckých poznatků prokázáno, zaprvé že látka, k níž se tvrzení vztahuje, má příznivý účinek, zadruhé že látka, na kterou se tvrzení vztahuje, je v konečném produktu obsažena v množství, které vyvolává uváděný pozitivní účinek nebo v něm není přítomna, a zatřetí že množství produktu, o němž lze důvodně předpokládat, že bude konzumováno, poskytuje významné množství látky, k níž se tvrzení vztahuje, umožňující vyvolat uváděný účinek.
- 128 Konečně podle článku 6 nařízení č. 1924/2006, nadepsaného „Vědecké zdůvodnění tvrzení“, musí být zdravotní tvrzení založena na všeobecně uznávaných vědeckých poznatcích a být jejich prostřednictvím zdůvodněna. Kromě toho provozovatel potravinářského podniku, který uvádí zdravotní tvrzení, musí použití tohoto tvrzení zdůvodnit.
- 129 Ze znění výše uvedených ustanovení vykládaných ve vzájemné souvislosti vyplývá, že nařízení č. 1924/2006 na jedné straně vyžaduje, aby se v Unii používala jen vědecky podložená zdravotní tvrzení, a na straně druhé stanoví požadavek, aby mohla být tato tvrzení schválena až po provedení harmonizovaného vědeckého hodnocení EFSA odpovídajícího těm nejprísnějším požadavkům. Tato úvaha je na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, použitelná i na schvalovací postup podle čl. 13 odst. 1 až 3 nařízení č. 1924/2006, v jehož rámci Komise nemůže od EFSA vyžadovat méně přísné vědecké hodnocení ve srovnání tvrzeními spadajícími pod čl. 13 odst. 5 tohoto nařízení nebo jeho článek 14. V tomto ohledu je třeba souhlasně s Komisí konstatovat, že co se týče prováděného vědeckého hodnocení, žádné z výše uvedených ustanovení nestanoví odlišné podmínky pro zdravotní tvrzení v závislosti na tom, jaké ustanovení se na tato tvrzení použije.
- 130 Kromě toho je v souladu s judikaturou třeba připomenout, že provedení vyčerpávajícího vědeckého hodnocení rizik na základě vědeckých stanovisek založených na zásadách excelence, transparentnosti a nezávislosti představuje významnou procesní záruku směřující k zajištění vědecké objektivity opatření a vyloučení přijetí svévolných opatření (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. září 2002, Pfizer Animal Health v. Rada, T-13/99, Recueil, EU:T:2002:209, bod 172, a ze dne 9. září 2011, Francie v. Komise, T-257/07, Sb. rozh., EU:T:2011:444, bod 89).
- 131 Konečně je třeba odmítnout argument žalobkyní, že čl. 13 odst. 1 nařízení č. 1924/2006 musí být vykládán tak, že stanoví uplatnění obecné presumpce ve prospěch zdravotních tvrzení existujících na trhu, na něž se má nahlížet tak, že jsou založena na všeobecně uznávaných vědeckých poznatcích. Jak uvádí Francouzská republika, je totiž třeba vzít na zřetel, že by uplatnění obecné presumpce za podmínek vyjádřených žalobkyněmi bylo v rozporu s článkem 6 nařízení č. 1924/2006, jenž spočívá na zjištění připomenutém v bodě 14 odůvodnění téhož nařízení, že značná rozmanitost tvrzení vyskytujících se na trhu není z vědeckého hlediska odůvodněná.

- 132 Z toho plyne, že Komise při vymezení žádosti o vědecké stanovisko adresované EFSA ohledně hodnocení zdravotních tvrzení neporušila článek 13 nařízení č. 1924/2006.
- 133 První výtku je tudíž nutno zamítnout.
- 134 Co se týče druhé výtky, žalobkyně v podstatě tvrdí, že hodnotící kritéria uplatňovaná Komisí a EFSA na vědecké důkazy, jež vyplývají zejména ze žádosti o vědecké stanovisko, byla nesprávná.
- 135 Zprvce tvrdí, že požadavek, aby byl příznivý účinek dietárního příjmu potravin, který je předmětem zdravotních tvrzení, „významný“, překračuje rámec obecného kritéria stanoveného v článku 5 nařízení č. 1924/2006, podle kterého stačí (jakýkoli) pozitivní fyziologický účinek.
- 136 V tomto ohledu je třeba nejprve konstatovat, že i když, jak uvádějí žalobkyně, Komise v rámci žádosti o stanovisko stanovila, že tvrzený příznivý účinek musí být významný, nicméně tento požadavek vymezila tak, že má být dostatečně prokázáno, že uvedený účinek příznivě ovlivňuje vymezené tělesné funkce tak, aby se pozitivně odrazil ve zdravotním stavu. Takovýto požadavek přitom představuje podmínku, již lze dovodit z čl. 5 odst. 1 písm. b) a d) nařízení č. 1924/2006. Jak totiž bylo připomenuto v bodě 127 výše, jsou podle tohoto ustanovení podmínky pro schválení zdravotních tvrzení takové, že jednak látka tvořící předmět tvrzení je přítomna či nepřítomna ve významném množství vyvolávajícím tvrzený účinek a jednak množství výrobku, o němž lze rozumně předpokládat, že bude zkonzumováno, poskytne významné množství umožňující takový účinek vyvolat. Požadavek významného příznivého účinku, jak je uveden v žádosti o vědecké stanovisko, skýtá tedy záruku, že spotřebitelé nebudou uvedeni v omyl při nákupu potravin, o nichž je tvrzeno, že obsahují látky vyvolávající takový účinek. Za těchto okolností nelze žádost o vědecké stanovisko považovat za žádost, která by překračovala rámec obecných podmínek používání stanovených nařízením č. 1924/2006.
- 137 Zadruhé žalobkyně kritizují žádost o vědecké stanovisko, kterou Komise zaslala EFSA, jelikož přecenila úlohu příčinné souvislosti.
- 138 Tato kritika však nemůže uspět. Povinnost prokázat existenci příčinné souvislosti mezi potravinou, již se týká tvrzení, a uváděným účinkem, vyplývá ze samotného nařízení č. 1924/2006. Postačuje tedy uvést, že podle čl. 2 odst. 2 bodu 5) nařízení č. 1924/2006 je „zdravotní tvrzení“ definováno jako „každé tvrzení, které uvádí, naznačuje nebo ze kterého vyplývá, že existuje souvislost mezi kategorií potravin, potravinou nebo některou z jejích složek a zdravím“. Proto je třeba konstatovat, že pro účely zjištění, zda je zdravotní tvrzení podle uvedeného nařízení opodstatněné, je nezbytné, aby existovala příčinná souvislost mezi potravinou a konkrétně označenými funkcemi.
- 139 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že mandát připisuje nadměrnou důležitost charakterizaci potravin.
- 140 Jak tvrdí Komise, charakterizace potraviny, již se týká tvrzení, představuje podstatnou součást hodnocení. V této souvislosti je třeba mít za to, že EFSA může určit, zda je vědecké zdůvodnění tvrzení relevantní, pouze na základě přesné charakterizace potraviny nebo některé z jejích složek, která je předmětem tohoto tvrzení. Charakterizace potraviny, již se týká tvrzení, nicméně zaručuje, že se toto tvrzení použije pouze v případě potravin, jejichž vliv na určitou funkci v organismu byl prokázán.
- 141 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že Komise správně neověřila podmínku stanovenou v čl. 13 odst. 1 písm. ii) nařízení č. 1924/2006, podle níž musí být zdravotní tvrzení „dobře srozumitelná průměrnému spotřebiteli“, neboť schválila tvrzení vyjádřená složitým vědeckým jazykem. V tomto ohledu však postačí uvést, že se tato kritika týká pouze seznamu schválených tvrzení, který, jak žalobkyně několikrát uvedly v rámci svých spisů, je vyloučen z předmětu jejich návrhu na zrušení nařízení č. 432/2012. Za těchto okolností je třeba jejich argument zamítnout jako neúčinný.
- 142 Z toho vyplývá, že se žalobkyním nepodařilo prokázat, že by byla kritéria hodnocení uplatňovaná Komisí a EFSA při hodnocení zdravotních tvrzení nesprávná.

- 143 S ohledem na výše uvedené je nutno zamítnout druhou výtku žalobkyně, jakož i první část druhého žalobního důvodu.
- Ke druhé části žalobního důvodu, vycházející z porušení zásad řádné správy a právní jistoty
- 144 V druhé části uvádějí žalobkyně dvě výtky.
- 145 První výtku vychází z toho, že přezkum zdravotních tvrzení provedený EFSA byl v rozporu se zásadou právní jistoty, jelikož jednak kritéria, která měla být při uvedeném posuzování uplatněna, nebyla v pokynech podrobně vymezena v době vypracovávání vnitrostátních seznamů zdravotních tvrzení podle čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1924/2006, ale až v době, kdy už probíhal postup hodnocení, a jednak EFSA přijal vnitřně nesouladná a rozporuplná vědecká stanoviska.
- 146 Druhá výtku vychází z porušení zásady řádné správy, jež mělo spočívat v tom, že postup hodnocení nezaručoval, že byly veškeré údaje poskytnuté dotčenými osobami přezkoumány EFSA, a navíc byla stanoviska EFSA zveřejněna, aniž bylo dotčeným osobám umožněno předložit připomínky.
- 147 Komise, podporovaná zejména Francouzskou republikou a BEUC, tvrzení žalobkyně zpochybňuje.
- 148 Co se zaprvé týče výtky vycházející z porušení zásady právní jistoty, a zvláště tvrzení žalobkyně, že dotčený schvalovací postup nebyl v důsledku chybějících zvláštních ustanovení týkajících se vědeckého hodnocení prováděného EFSA přizpůsoben, je třeba nejprve uvést, že kapitola III nařízení (ES) Evropského parlamentu a Rady č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (Úř. věst. L 31, s. 1; Zvl. vyd. 15/06, s. 463), zevrubně upravuje metodologii práce a fungování EFSA.
- 149 Dále je třeba uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, ani nařízení č. 1924/2006, ani nařízení č. 178/2002 neobsahuje povinnost Komise nebo EFSA, aby před začátkem schvalovacího postupu podle čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1924/2006 poskytl zvláštní vědecké pokyny týkající se způsobu, jakým EFSA zamýšlí hodnotit žádosti o schválení tvrzení. Jak uvádějí žalobkyně, okolnost, že EFSA později, dne 11. listopadu 2009 a 25. března 2011, takové pokyny ve světle zkušenosti, kterou získal při prvních provedených hodnoceních, přijal, není s to prokázat existenci ohrožení právní jistoty. Naopak je, jak tvrdí Komise, třeba dospět k závěru, že přijetí uvedených pokynů přispívá k posílení zmíněné jistoty, zejména ve vztahu k dotčeným osobám.
- 150 A konečně pokud žalobkyně Komisi vytýkají skutečnost, že při zpracovávání vnitrostátních seznamů zdravotních tvrzení neupřesnila, že tato zdravotní tvrzení podléhají stejné úrovni požadavku na vědecký důkaz jako tvrzení uvedená v čl. 13 odst. 5 a článku 14 nařízení č. 1924/2006, jak tato úroveň vyplývá z pokynů následně přijatých EFSA, je třeba konstatovat, že skutkové okolnosti projednávané věci tuto výtku nepodporují.
- 151 Je totiž třeba souhlasně s Komisí uvést, že otázka týkající se vědeckého důkazu tvrzení, jichž se dotýkají články 13 a 14 nařízení č. 1924/2006, byla vysvětlena v rámci dokumentu přijatého Komisí dne 14. prosince 2007 a přístupného na její internetové stránce pod názvem „Guidance on the implementation of regulation n° 1924/2006 on nutrition and health claims made on foods – Conclusions of the standing committee on the food chain and animal health“ (Pokyny týkající se provedení nařízení č. 1924/2006 o výživových a zdravotních tvrzeních o potravinách – Závěry Stálého výboru pro potravinový řetězec a zdraví zvířat). Zejména z bodu III.2.3 uvedeného dokumentu, nadepsaného „Vliv klasifikace podle článku 13 nebo článku 14“, výslovně vyplývá, že klasifikace tvrzení v rámci těchto ustanovení nemá vliv na úroveň vědeckého odůvodnění vyžadovaného za účelem jejich schválení.

- 152 Z toho plyne, že se žalobkyním nepodařilo prokázat, že řízení před EFSA odporovalo zásadě právní jistoty stran kritérií vědeckého hodnocení.
- 153 První výtku musí být tudíž zamítnuta.
- 154 Co se dále týče výtky vycházející z porušení zásady řádné správy v rozsahu, v němž tato zásada odkazuje na právo být vyslechnut, je třeba připomenout, že v souladu se zněním čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv a s judikaturou Soudního dvora uvedenou v bodě 98 výše se taková zásada nepoužije při přijímání obecně platných aktů.
- 155 V projednávané věci postačí opětovně zdůraznit, že vzhledem k tomu, že Tribunál v bodě 36 výše konstatoval, že nařízení č. 432/2012 představuje obecně závazné opatření, nemůže se uplatnit článek 41 Listiny základních práv.
- 156 S ohledem na výše uvedené je nutno zamítnout druhou výtku žalobkyň, jakož i druhou část druhého žalobního důvodu.
- K třetí části, vycházející z porušení povinnosti spolupracovat s vnitrostátními orgány a povinnosti odůvodnění
- 157 Ve třetí části žalobkyně jednak tvrdí, že byla porušena povinnost spolupracovat s vnitrostátními orgány pro bezpečnost potravin, jak vyplývá z čl. 30 odst. 4 nařízení č. 178/2002, jelikož EFSA neprovedl podrobnou analýzu přezkumů dříve provedených vnitrostátními orgány, jež se týkají zdravotních tvrzení obsažených v seznamech sestavených podle čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1924/2006. Dále tvrdí, že i kdyby proběhla jednání s vnitrostátními orgány, nebyla v projednávané věci dodržena ani povinnost odůvodnění, jelikož by obsah a význam uvedených jednání nebyl v odůvodnění nařízení č. 432/2012 zohledněn.
- 158 Komise, podporovaná zejména Francouzskou republikou, argumenty žalobkyň zpochybňuje.
- 159 Nejprve je třeba poukázat na to, že čl. 30 odst. 1 až 3 nařízení č. 178/2002, nazvaný „Rozdílná vědecká stanoviska“, v podstatě stanoví, že EFSA dbá na to, aby včas odhalil všechny potenciální zdroje rozdílů mezi svými vědeckými stanovisky a vědeckými stanovisky, která formulují jiné subjekty plnící podobné úkoly. Kromě toho odstavec 4 téhož článku upřesňuje, že je-li zjištěna podstatná odlišnost názorů v případě vědeckých otázek a dotýčným subjektem je subjekt členského státu, jsou úřad a dotýčný vnitrostátní subjekt povinny spolupracovat s cílem vyřešit rozdíly v názorech nebo vypracovat společný dokument, ve kterém objasní sporné vědecké otázky a uvedou problematické prvky v daných údajích. Tento dokument se zveřejní.
- 160 Z úpravy zavedené nařízením č. 178/2002, zejména z článku 30 uvedeného nařízení, však vyplývá, že co se týče předpisů o přijímání vědeckých stanovisek, představuje toto nařízení ve vztahu k nařízení č. 1924/2006 dispozitivní právní úpravu, jejíž použití je vyloučeno, pokud jiný právní předpis Unie, jako je naposled uvedené nařízení, obsahuje zvláštní ustanovení pro schvalování zdravotního tvrzení (obdobně viz rozsudek ze dne 9. června 2005, HLH Warenvertrieb a Orthica, C-211/03, C-299/03 a C-316/03 až C-318/03, Sb. rozh., EU:C:2005:370, body 38 a 39).
- 161 Jelikož v projednávané věci čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1924/2006 výslovně stanoví, že je EFSA zmocněn provést harmonizované vědecké hodnocení seznamů tvrzení předložených členskými státy podle čl. 13 odst. 2 téhož nařízení, je třeba stejně jako Komise a Francouzská republika dospět k závěru, že čl. 30 odst. 4 nařízení č. 178/2002 se v projednávané věci nepoužije, takže EFSA nebyl povinen ani zahájit jednání s vnitrostátními orgány, ani zveřejnit dokumenty související s uvedenými jednáními v rámci prováděných hodnocení.

- 162 Co se kromě toho týče argumentu žalobkyní, že existence rozdílů mezi EFSA a vnitrostátními úřady pro bezpečnost potravin ohledně určitých zdravotních tvrzení je zjevná ve světle stanovisek, jejichž výčet se podává v přílohách jejich žaloby, postačí připomenout, že podle ustálené judikatury za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je třeba pro to, aby byla žaloba přípustná, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly, přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby. V tomto ohledu, ačkoliv obsah žaloby lze podpořit a doplnit v konkrétních bodech odkazy na výňatky z písemností, které tvoří její přílohu, obecný odkaz na další písemnosti, byť obsažené v přílohách k žalobě, nemůže zhojit neexistenci základních prvků právní argumentace, které podle připomenutých ustanovení musejí být uvedeny v samotné žalobě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. prosince 2005, *General Electric v. Komise*, T-210/01, Sb. rozh., EU:T:2005:456, bod 592). Proto je třeba tento argument odmítnout jako nepřipustný.
- 163 Z toho vyplývá, že při posuzování zdravotních tvrzení předložených EFSA nedošlo k porušení ani čl. 30 odst. 4 nařízení č. 178/2002, ani povinnosti odůvodnění.
- 164 S ohledem na výše uvedené je třeba třetí část druhého žalobního důvodu, stejně jako druhý žalobní důvod, zamítnout v plném rozsahu.
- 165 Návrh na zrušení nařízení č. 432/2012 musí být proto zamítnut.

2. K návrhu na určení nepoužitelnosti nařízení č. 1924/2006

K přípustnosti

- 166 Komise a Rada mají za to, že návrh incidenčně předložený žalobkyněmi, jímž se tyto domáhají určení nepoužitelnosti nařízení č. 1924/2006 na základě článku 277 SFEU, je nepřipustný, neboť přípustná není ani samotná žaloba proti nařízení č. 432/2012 ve věci samé. Kromě toho zdůrazňují, že v každém případě se podle ustálené judikatury musí rozsah námítky protiprávnosti omezit na to, co je nezbytné pro vyřešení sporu.
- 167 Žalobkyně tato tvrzení zpochybňují.
- 168 Článek 277 SFEU stanoví, že dotýká-li spor aktu s obecnou působností přijatého orgánem, institucí nebo jiným subjektem Unie, může se každá strana, i když lhůta stanovená v čl. 263 šestém pododstavci SFEU uplynula, domáhat z důvodů stanovených v čl. 263 druhém pododstavci před Soudním dvorem Evropské unie nepoužitelnosti tohoto aktu.
- 169 Podle ustálené judikatury možnost daná článkem 277 SFEU dovolávat se nepoužitelnosti nařízení nebo aktu s obecnou působností nezakládá samostatné právo podat žalobu a může být uplatněna pouze incidenčně, takže pokud je žaloba ve věci samé nepřipustná, má to za následek nepřipustnost námítky protiprávnosti (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 17. června 2008, *Dow AgroSciences v. EFSA*, T-397/06, EU:T:2008:208, bod 63 a citovaná judikatura).
- 170 Námítka protiprávnosti vznesená incidenčně podle článku 277 SFEU současně se zpochybněním legality aktu třetí osoby je přípustná pouze v případě existence souvislosti mezi sporným aktem a právní normou, jejíž údajná protiprávnost je namítána. Vzhledem k tomu, že cílem článku 277 SFEU není umožnit účastníku řízení zpochybnění použitelnosti jakéhokoliv aktu obecného charakteru ve prospěch jakékoli žaloby, dosah námítky protiprávnosti musí být omezen na to, co je nezbytné pro vyřešení sporu. Z toho vyplývá, že akt s obecnou působností, jehož protiprávnost je namítána, musí být přímo nebo nepřímo použitelný na věc, která je předmětem žaloby (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. listopadu 2007, *Ianniello v. Komise*, T-308/04, Sb. rozh. VS, EU:T:2007:347, bod 33 a citovaná judikatura).

- 171 V projednávané věci Tribunál zaprvé uvádí, že pokud žaloba žalobkyň ve věci samé směřuje proti nařízení č. 432/2012 a incidenčně proti nařízení č. 1924/2006, přípustnost návrhu podaného na základě článku 277 SFEU závisí, jak vyplývá z judikatury uvedené v bodě 169 výše, na přípustnosti návrhu na zrušení nařízení č. 432/2012. Vzhledem k závěru obsaženému v bodě 51 výše, týkajícímu se přípustnosti návrhu na zrušení nařízení č. 432/2012, je třeba námitku protiprávnosti prohlásit za přípustnou.
- 172 Pokud dále nařízení č. 1924/2006, zejména jeho čl. 13 odst. 3, představuje základ, na němž bylo přijato nařízení č. 432/2012, lze konstatovat dostatečně úzkou souvislost mezi těmito dvěma akty ve smyslu judikatury citované v bodě 170 výše. V tomto ohledu může existence takové souvislosti vyplývat ze zjištění, že napadený akt vychází především z ustanovení aktu, jehož legalita je zpochybňována (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 25. října 2006, *Carius v. Komise*, T-173/04, Sb. VS, EU:T:2006:333, bod 46, a *Ianniello v. Komise*, bod 170 výše, EU:T:2007:347, bod 33; v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 4. března 1998, *De Abreu v. Soudní dvůr*, T-146/96, Recueil, FP, EU:T:1998:50, body 25 a 29).
- 173 Z toho vyplývá, že tvrzení Komise a Rady směřující k tomu, aby byla námitka protiprávnosti vznesená žalobkyněmi prohlášena, pokud jde o nařízení č. 1924/2006, za nepřipustnou, je třeba odmítnout.
- 174 Kromě toho je třeba poukázat na to, že žalobkyně pouze zpochybňují legalitu čl. 13 odst. 1 až 3 nařízení č. 1924/2006 a přechodných období stanovených v čl. 28 odst. 5 a 6 téhož nařízení. Za těchto okolností mohou být ve světle judikatury uvedené v bodě 170 výše předmětem námitky protiprávnosti podle článku 277 SFEU pouze zmíněná ustanovení. Tribunál na ně tudíž omezí svůj přezkum v rámci tohoto návrhu.

K věci samé

- 175 Žalobkyně předkládají dva žalobní důvody na podporu návrhu na určení nepoužitelnosti nařízení č. 1924/2006, které vycházejí z porušení práva být vyslechnut a z porušení zásady právní jistoty.
- K prvnímu žalobnímu důvodu na podporu návrhu na určení nepoužitelnosti nařízení č. 1924/2006, vycházejícímu z porušení práva být vyslechnut
- 176 Žalobkyně tvrdí, že čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1924/2006 porušuje jejich právo být vyslechnuty zakotvené v článku 41 Listiny základních práv. Obzvláště mají za to, že postup schvalování zdravotních tvrzení, kterých se týká čl. 13 odst. 3 uvedeného nařízení, měl stejně jako čl. 13 odst. 5 a článek 14 nařízení č. 1924/2006 provozovatelům potravinářských podniků umožňovat, aby – zejména před EFSA – předložili připomínky k tvrzením, které se jich týkají. Žalobkyně uvádějí rozsudek ze dne 17. září 1998, *Primex Produkte Import-Export a další v. Komise* (T 50/96, Recueil, EU:T:1998:223, body 58 až 61), podle něhož musí mít osoby, kterých se bezprostředně dotýká veřejné opatření, v podstatě možnost být vyslechnuty při jeho přijímání, a to i v případě, že v tomto ohledu neexistuje zvláštní právní úprava.
- 177 Komise, podporovaná Radou, BEUC, Parlamentem a Francouzskou republikou, tyto argumenty zpochybňuje.
- 178 Co se předně týče argumentu vycházejícího z porušení práva na řádnou správu, postačí připomenout, že jak vyplývá z bodu 97 výše, čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv zahrnuje zejména právo každého subjektu být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, jež by se jej mohlo nepříznivě dotknout. Jelikož však v projednávané věci čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1924/2006 předpokládá, jak bylo uvedeno v bodě 36 výše, přijetí obecně závazného opatření, nelze přijmout argumenty podporující návrh určit porušení práva být vyslechnut, jak je zakotvuje uvedené ustanovení Listiny základních práv.

- 179 Co se kromě toho týče argumentu žalobkyň vycházejícího ze skutečnosti, že čl. 13 odst. 5 a článek 14 nařízení č. 1924/2006 stanoví postup, v jehož rámci by měli být provozovatelé podniků řádně vyslechnuti, je třeba uvést, stejně jak učinil Parlament a Rada, že schvalovací postup, na nějž se vztahují tyto dva články, se liší od postupu podle čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1924/2006, jelikož je zahajován na návrh jednotlivců, kteří tak mohou předkládat připomínky ke stanoviskům EFSA a obdržet individuální rozhodnutí. Naproti tomu čl. 13 odst. 1 a 3 nařízení č. 1924/2006 se týká pouze schvalovacího postupu zahajovaného členskými státy, a jednotlivcům tudíž nesvědčí právo být vyslechnuti.
- 180 Co se kromě toho týče rozsudku *Primex Produkte Import-Export a další v. Komise*, bod 176 výše (EU:T:1998:223), jehož se dovolávají žalobkyně, je třeba konstatovat, že na rozdíl od projednávané věci se uvedený rozsudek týkal individuálních správních opatření přijatých v oblasti dovozních cel z hovězího a telecího masa. Pouze v této souvislosti totiž Tribunál uvedl, že, jak připomínají žalobkyně, dodržování práva na obhajobu v každém řízení vedeném vůči osobě, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do jejího právního postavení, je základní zásadou unijního práva, která musí být zaručena, i když neexistuje žádná právní úprava týkající se takového řízení (rozsudek *Primex Produkte Import-Export a další v. Komise*, bod 176 výše, EU:T:1998:223, bod 59). Jelikož nařízení č. 432/2012 představuje obecně závazný akt, jsou úvahy a závěry obsažené v uvedeném rozsudku pro účely projednávané věci irelevantní.
- 181 V každém případě i za předpokladu, že by bylo možné přenést na projednávanou věc závěry vyplývající z tohoto rozsudku Tribunálu dovolávaného žalobkyněmi, je třeba uvést, že jak uznaly i žalobkyně v rámci své žaloby, přijetí nařízení č. 432/2012 předcházela fáze veřejné konzultace, v jejímž průběhu měly dotčené osoby, včetně žalobkyň, možnost předložit své připomínky. Je tedy třeba mít za to, že postup Komise je v souladu se závěry, k nimž dospěl Tribunál v rozsudku *Primex Produkte Import-Export a další v. Komise*, bod 176 výše (EU:T:1998:223). Jak navíc uvádí Parlament v souvislosti s postupem přijímání nařízení stanoveným v článku 25 nařízení č. 1924/2006, měli provozovatelé potravinářských podniků možnost být vyslechnuti v rámci pravidelných kontaktů, které Komise, Parlament a Rada, jakož i orgány členských států, udržovaly s dotčenými aktéry.
- 182 Z toho vyplývá, že žalobkyně nemohou účelně tvrdit, že nařízení č. 1924/2006, zejména jeho čl. 13 odst. 3, porušuje právo na řádnou správu, a konkrétně právo být vyslechnut.
- 183 S ohledem na výše uvedené je třeba první žalobní důvod na podporu návrhu na určení nepoužitelnosti nařízení č. 1924/2006 zamítnout.
- Ke druhému žalobnímu důvodu na podporu návrhu na určení nepoužitelnosti nařízení č. 1924/2006, vycházejícímu z porušení zásady právní jistoty*
- 184 Druhý žalobní důvod žalobkyň na podporu návrhu na určení nepoužitelnosti nařízení č. 1924/2006 se dělí na dvě výtky.
- 185 První výtkou žalobkyně tvrdí, že nařízení č. 1924/2006 odporuje zásadě právní jistoty, jelikož článek 28 nestanoví přiměřená přechodná období k poskytnutí možnosti splnit požadavky jeho ustanovení. V podstatě kritizují povinnost, aby po vstupu nařízení č. 432/2012 v platnost byly z distribučního řetězce staženy potraviny, které byly před rokem 2012 legálně uvedeny na trh.
- 186 Druhou výtkou žalobkyně tvrdí, že nebyl jasně vymezen rozsah přezkumu, který je vyžadován pro schválení zdravotních tvrzení podle čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1924/2006.
- 187 Komise, podporovaná Radou, BEUC, Parlamentem a Francouzskou republikou, obě tyto výtky zpochybňuje.

- 188 Úvodem je třeba připomenout, že podle judikatury citované v bodě 86 výše zásada právní jistoty vyžaduje, aby byly právní normy jasné a přesné a jejich důsledky byly předvídatelné.
- 189 Co se zaprvé týče výtky vycházející z nepřiměřeně krátkého přechodného období stanoveného v nařízení č. 1924/2006, zejména pro účely poskytnutí možnosti splnit požadavky stanovené v nařízení č. 432/2012, je třeba konstatovat, že žalobkyně sice Radě a Parlamentu vytýkají, že stanovily velmi krátké přechodné období, samy však v této souvislosti předložily jen nejasná tvrzení a ve svých písemnostech pouze tvrdí, že uvedená přechodná období u nich vyvolala z důvodu jejich případné nejasnosti nejistotu.
- 190 Co se v každém případě týče argumentu, že by potravinové doplňky nebo dietní potraviny, jež mají dlouhou, dvou až tříletou, dobu trvanlivosti, měly mít delší přechodné období, jeví se období šesti měsíců přiznané nařízením č. 432/2012 dostatečným k přizpůsobení jejich označení a reklamy – a žalobkyně například ani neupřesnily, jak dlouhá by podle nich měla být přiměřená doba, již měla Komise stanovit v uvedeném nařízení. V tomto ohledu postačí připomenout, že cílem nařízení č. 432/2012 nebylo zakázat samotné uvádění výrobků žalobkyň na trh, ale pouze stáhnout zdravotní tvrzení nacházející se na jejich označení, jež nebyla v souladu s nařízením č. 1924/2006.
- 191 Z toho vyplývá, že nařízení č. 1924/2006 neodporuje zásadě právní jistoty, co se týče přechodných období stanovených v jeho článku 28.
- 192 První výtku nelze tudíž přijmout.
- 193 Pokud jde zadruhé o výtku vycházející z nejasnosti nařízení č. 1924/2006, je třeba uvést, že právní rámec použitelný na zdravotní tvrzení podle uvedeného nařízení byl jasný a že jeho důsledky byly pro provozovatele potravinářských podniků předvídatelné, takže nelze konstatovat žádné porušení zásady právní jistoty ve smyslu judikatury. Jednak totiž znění čl. 10 odst. 1 ve spojení s článkem 13 nařízení č. 1924/2006 umožňovalo pochopit, že zdravotní tvrzení jsou zakázána, nejsou-li v souladu s obecnými požadavky a zvláštními požadavky stanovenými v uvedeném nařízení a schválena v souladu se zmíněným nařízením. Dále čl. 28 odst. 5 a 6 nařízení č. 1924/2006, který se týká přechodných opatření, umožňoval, jak bylo vysvětleno v bodech 80 až 83 výše, používat zdravotní tvrzení až do přijetí seznamu schválených tvrzení.
- 194 Žalobkyně navíc tvrdí, že v nařízení č. 1924/2006 nebyl zevrubně popsán postup konzultace EFSA, a zejména v něm nebyla konkretizována vědecká kritéria, jež měl tento orgán uplatňovat při hodnocení zdravotních tvrzení.
- 195 V tomto ohledu je však nutno konstatovat, že kritéria vědeckého hodnocení, jež mají být použita podle nařízení č. 1924/2006, nevyvolávají ve světle ustanovení uvedeného nařízení žádnou pochybnost. Především totiž, jak již bylo uvedeno v bodech 135 a 138 výše, čl. 2 odst. 2 bod 5) nařízení č. 1924/2006 upřesňuje, že pro účely zjištění, zda je zdravotní tvrzení zdůvodněno, je třeba konstatovat existenci příčinné souvislosti mezi dotčenou potravinou a specificky uvedenými funkcemi. Dále článek 5 nařízení č. 1924/2006 stanoví jako podmínky pro schválení zdravotních tvrzení, že jednak látka tvořící předmět tvrzení je přítomna či nepřítomna ve významném množství vyvolávajícím tvrzený účinek a jednak množství výrobku, o němž lze rozumně předpokládat, že bude zkonsumováno, poskytne významné množství umožňující takový účinek vyvolat. Konečně v souladu s článkem 6 nařízení č. 1924/2006 ve spojení s body 17 a 23 odůvodnění téhož nařízení, citovanými v bodě 126 výše, musí být zdravotní tvrzení založena na všeobecně uznávaných vědeckých poznatcích a jejich prostřednictvím zdůvodněna.
- 196 Z toho vyplývá, že tvrzení žalobkyň týkající se neexistence podrobnějšího ustanovení, pokud jde o uplatňování kritérií stanovených v čl. 13 odst. 1 nařízení č. 1924/2006 ze strany EFSA, je-li konzultován v rámci postupu stanoveného v čl. 13 odst. 3 téhož nařízení, je třeba odmítnout.

197 Druhou výtku žalobkyň proto nelze přijmout.

198 Vzhledem k výše uvedenému je třeba druhý žalobní důvod na podporu návrhu na určení nepoužitelnosti nařízení č. 1924/2006, a tedy i zmíněný návrh v plném rozsahu zamítnout.

3. K návrhu na zrušení seznamu pozastavených tvrzení

199 Komise, podporovaná zejména Francouzskou republikou a BEUC, tvrdí, že návrh na zrušení seznamu, ve kterém jsou uvedena pozastavená tvrzení, je nepřípustný. Podle ní totiž tento seznam nemůže být předmětem žaloby ve smyslu článku 263 SFEU, jelikož se jedná pouze o dočasný akt, který nevykazuje normativní obsah ani prvky rozhodnutí, a proto není s to změnit právní postavení žalobkyň. Komise navíc potvrdila, že s ohledem na žalobu nelze identifikovat výtky vznášené žalobkyněmi na podporu jejich návrhu ve věci samé.

200 Žalobkyně zpochybňují námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí. V podstatě mají za to, že seznam pozastavených tvrzení představuje napadnutelný akt, jelikož kromě svých jiných právních účinků podřizuje pozastavená tvrzení přechodným opatřením obsaženým v článku 28 nařízení č. 1924/2006. Pokud jde o věc samou, žalobkyně tvrdí, že seznam pozastavených tvrzení je protiprávní a musí být zrušen, „jelikož [jeho] vytvoření [...] postrádá právní základ a porušuje zásady právní jistoty, řádné správy a zákazu diskriminace“, jakož i „z týchž důvodů, jež byly identifikovány v oddílu V [...] žaloby“.

201 Podle ustálené judikatury jsou akty nebo rozhodnutími, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost ve smyslu článku 263 SFEU, pouze opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobkyň tím, že podstatným způsobem mění jejich právní postavení (rozsudky Soudního dvora ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise, 60/81, Recueil, EU:C:1981:264, bod 9; ze dne 31. března 1998, Francie a další v. Komise, C-68/94 a C-30/95, Sb. rozh., EU:C:1998:148, bod 62, a ze dne 4. března 1999, Assicurazioni Generali a Unicredito v. Komise, T-87/96, Recueil, EU:T:1999:37, bod 37). Při určování toho, zda akt nebo rozhodnutí takovéto účinky vyvolává, je třeba se zaměřit na jeho podstatu (usnesení ze dne 13. června 1991, Sunzest v. Komise, C-50/90, Recueil, EU:C:1991:253, bod 12, a výše uvedený rozsudek Francie a další v. Komise, EU:C:1998:148, bod 63).

202 Mimoto pokud jde o akty nebo rozhodnutí, jež jsou vypracovávány ve více fázích, jsou podle ustálené judikatury v zásadě považována za napadnutelná jen ta opatření, která vyjadřují konečné stanovisko orgánu na konci tohoto řízení, nikoliv mezitímní opatření, jejichž cílem je příprava konečného rozhodnutí (rozsudek ze dne 18. prosince 1992, Cimenteries CBR a další v. Komise, T-10/92 až T-12/92 a T-15/92, Recueil, EU:T:1992:123, bod 28).

203 V projednávané věci je třeba mít za to, že seznam pozastavených tvrzení nepředstavuje napadnutelný akt. Přijetí seznamu, jehož jediným cílem je identifikovat zdravotní tvrzení, která jsou dosud v procesu hodnocení a o nichž Komise s konečnou platností nerozhodla, totiž představuje pouze dočasné opatření, jehož cílem je připravit zahrnutí, nebo naopak nezahrnutí každého z těchto tvrzení do seznamu schválených tvrzení, přičemž tento seznam představuje konečné rozhodnutí.

204 Dále je sice pravda, jak zdůrazňují žalobkyně, že Komise uvedla, že pozastavená tvrzení i nadále podléhají přechodným opatřením stanoveným v čl. 28 odst. 5 a 6 nařízení č. 1924/2006, avšak je nutno konstatovat, že tato informace ze strany Komise postrádá jakýkoli rozhodovací prvek a pouze připomíná důsledky, které vyplývají ze zmíněného nařízení jako takového pro vyhodnocovaná tvrzení.

205 Z toho plyne, že návrh na zrušení seznamu pozastavených tvrzení je třeba odmítnout jako nepřípustný.

- 206 Kromě toho a jen pro úplnost je třeba připomenout, že i za předpokladu, že by bylo možno seznam pozastavených tvrzení považovat za napadnutelný akt ve smyslu uvedeném žalobkyněmi, je žaloba na neplatnost podle ustálené judikatury přípustná pouze v případě, že má žalobce na zrušení napadeného aktu zájem. Předpokladem takového zájmu je, že samotné zrušení napadeného aktu může vyvolat právní následky a žaloba může výsledně přinést prospěch účastníku řízení, který ji podal, a že uvedený účastník odůvodní vzniklý a trvající zájem na zrušení uvedeného aktu (viz rozsudek ze dne 19. června 2009, *Socratec v. Komise*, T-269/03, EU:T:2009:211, bod 36 a citovaná judikatura).
- 207 Podle judikatury je na žalobci, aby o svém zájmu na podání žaloby předložil důkaz. Jestliže se zájem, o nějž se žalobce opírá, týká budoucí právní situace, je nutné prokázat, že nepříznivý zásah do této situace je již nyní jistý. Žalobce se tedy nemůže dovolávat budoucích a nejistých situací, aby odůvodnil svůj zájem na zrušení napadeného aktu (viz rozsudek *Hagenmeyer a Hahn v. Komise*, bod 71 výše, EU:T:2014:234, bod 39 a citovaná judikatura).
- 208 V projednávané věci Tribunál poznamenává, že tvrzení, jež jsou i nadále pozastavena, stále spadají pod právní režim, jenž byl ohledně nich uplatňován před přijetím nařízení č. 432/2012, jak je uvedeno v bodech 10 a 11 odůvodnění tohoto nařízení. Podniky, jichž se tato tvrzení týkají, mohou proto pokračovat v jejich používání v rámci svých činností spočívajících v uvádění potravin na trh v souladu s čl. 28 odst. 5 a 6 nařízení č. 1924/2006. Za těchto okolností nelze ze zrušení seznamu pozastavených tvrzení získat žádný prospěch. Kromě toho je třeba uvést, že se žalobkyněmi, jež byly v tomto bodě dotazovány Tribunálem na jednání, nepodařilo takovýto prospěch prokázat.
- 209 V každém případě je třeba rovněž připomenout, že k tomu, aby byl návrh na zrušení přípustný, musí žaloba podle čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu podle ustálené judikatury obsahovat shrnutí dovolávaných důvodů, přičemž tyto údaje musí být dostatečně jasné a přesné, aby umožnily žalovanému připravit si svou obranu a Tribunálu rozhodnout o žalobě, popřípadě též bez dalších informací. Z toho důvodu musí žaloba ozřejmit, v čem spočívá žalobní důvod, na kterém se žaloba zakládá, takže pouhé abstraktní vyjádření nesplňuje požadavky jednacího řádu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. září 2012, *Nynäs Petroleum a Nynas Belgium v. Komise*, T-347/06, Sb. rozh., EU:T:2012:480, bod 107).
- 210 V projednávané věci je třeba mít za to, že argumenty dovolávané na podporu jejich návrhu na zrušení, který se omezuje jednak na tvrzení, že seznam pozastavených tvrzení je protiprávní a musí být zrušen, jelikož byl vytvořen bez právního základu a odporuje zásadám právní jistoty, řádné správy a zákazu diskriminace, a jednak na uvedení odkazu na důvody uvedené v rámci pátého oddílu žaloby, jsou zjevně nedostatečné k tomu, aby mohly být přesně identifikovány výtky žalobkyň směřující proti Komisi jakožto autorce uvedeného seznamu.
- 211 Proto musí být návrhová žádání, kterými se žalobkyně domáhají zrušení seznamu pozastavených tvrzení, prohlášena za nepřipustná.
- 212 Vzhledem k výše uvedeným úvahám musí být žaloba zamítnuta v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 213 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměly ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit, že ponесou vlastní náklady řízení a nahradí náklady vynaložené Komisí.

²¹⁴ Podle čl. 87 odst. 4 jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady, přičemž Tribunál může nařídit, že vedlejší účastníci ponесou vlastní náklady. V projednávané věci ponесou vlastní náklady řízení Francouzská republika, Rada, Parlament, BEUC, FederSalus, Medestea biotech a Naturando.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Health Food Manufacturers' Association, Quest Vitamins Ltd, Natures Aid Ltd, Natuur- & gezondheidsProducten Nederland a New Care Supplements BV ponесou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.**
- 3) **Francouzská republika, Evropský parlament, Rada Evropské unie, Evropská organizace spotřebitelů (BEUC), FederSalus, Medestea biotech SpA a Naturando Srl ponесou vlastní náklady řízení.**

Kančeva

Wetter

Bieliūnas

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 12. června 2015.

Podpisy.